

A REFORMÁCIÓ

52. évfolyam 6. szám

Hírnöke

A Szentély

Imanapi Felolvasás - 2011 December 2-11.

A REFORMÁCIÓ

52. évfolyam 6. szám

Hírnöke

Tartalomjegyzék

- 1. Jézus, mint Istennek Fia: Krisztus isteni természete**
Isten emberi teste sokkal több, mint csupán emberi erő! 4
 - 2. Jézus, mint Embernek Fia: Krisztus emberi természete**
Nincs semmi a romlottság mocskából legidősebb Testvérünkön. 8
 - 3. Jézus, mint Főpapunk**
Ő megért, Ő közbenjár, Ő megtisztít. 12
 - 4. Az új szövetség**
Most győzhetünk a szívünkbe írt parancsolatokkal. 16
 - 5. Vér a Szentek Szentjében**
Az új szövetség szentélye Isten saját Fiának vérével tisztul meg. 20
 - 6. Az Engesztelés nagy napja**
Most van itt az ideje, hogy bevalljuk és megbánjuk bűneinket. 24
 - 7. Nézzén Jézusra**
Egyetlen reményünk ezen a sötét világon, ha hit által élünk és felfelé nézünk. 28
- Vers - Akiért Harcol az Ég** 32

A Szentély

A Szentély sokkal több, mint egy elmélet, mint egy tanulmány. Követni Krisztust a mennyei templom legszentebb helyiségébe, az egy gyakorlati tapasztalat. Annyit tesz, mint naponta Vele haladni.

Az elmúlt egy év alatt sokan szembesültek nehéz próbákkal. Sokan szenvedtek bánattól és fájdalomtól. Azonban Krisztus kegyelméből és nagy irgalmából még mindig itt vagyunk, itt az élet országában. Nagyon sok dolog van, amiért hálával tartozunk, és nagyon sok dolog van, amiért kegyelemért kell esedezzünk. Mindannyiunk számára van elvégzendő munka a 2012-es évben. Erősítsük hát meg magunkat lelkileg!

„Gyűljünk Krisztus keresztje alá! A megfeszített Krisztus legyen elmélkedésünk, beszélgetésünk és legszentebb örömünk tárgya. Gondoljunk állandóan Isten áldásaira, és ha végtelen szeretetét tapasztaljuk, örömmel tegyünk le mindent azokba a kezekbe, melyek érettünk a keresztre szegezettek.” – Jézushoz Vezető Út, 78.

Osszátok meg ezen felolvasásokat az egyedül lévőkkel, a gyengélkedőkkel, megemlékezve arról, hogy:

- **2011. DECEMBER 10. SZOMBAT: IMA ÉS BÖJT NAP.**
- **2011. DECEMBER 11. VASÁRNAP: KIEMELT ADAKOZÁS ÚJ MISSZIÓ TERÜLETEKRE.**

Az Úr árássa ki gazdag áldásait mindazokra, akik keresik a felajánlás ezen rendkívüli alkalmát.

A Hetednap Adventista Reformmozgalom Hivatalos Gyülekezeti Kiadványa

„A kor amelyben élünk megújító tevékenységre szólít.”
— Bizonyágtételek, 4. kötet, 488.

Szerkesztő: D. Sureshkumar
Szerkesztői munkatárs: B. Monteiro
Tervező: D. Lee

A kiadvány eredeti címe:
THE REFORMATION HERALD®
(ISSN 0482-0843)

A kiadvány írásai a Biblia tanításain keresztül gyarapítja azok lelki életét, akik szeretnék jobban megismerni Istent.

Angol nyelven kiadja: Seventh Day Adventist Reform Movement General

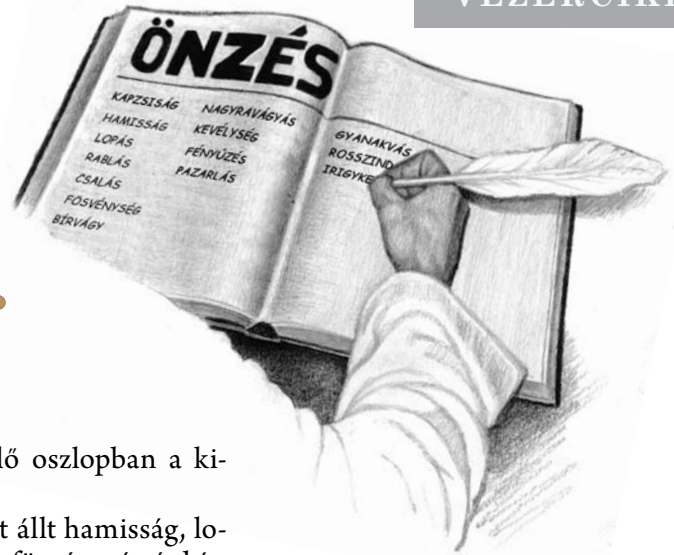
Conference, P. O. Box 7240, Roanoke, VA 24019, U.S.A. Web: <http://www.sdarm.org> e-mail: info@sdarm.org

Nyomtatta és terjeszti:
Hetednap Adventista Reformmozgalom Magyarországi Területe. 2146 Mogyoród, Gödöllői út 201.
www.hnarm.hu
Tel: 30/697-2610

Nyomatás készült: Editura Păzitorul Adevărului Str. Morii, Nr. 27. 505200, Făgăras - Jud. Brasov
Tel. 0268 213714, Fax 0268 214111,
e-mail: info@azsmr.ro, www.azsmr.ro,
ISSN 1222-8532

Illusztrációk: www.dreamstime.com,
www.123rf.com,
www.sermonview.com

A mennyei nyilvántartás

Egy nagyon lényeges alapvető ismertetővelünk az elszámolási jegyzőkönyv vezetésének kötelessége, amelynek velejárója a megbízott értékek gazdasági információinak és bizonyos tulajdonságainak feljegyzése és vezetése, legyen az üzleti, szervezeti, gyülekezeti, családi vagy bármilyen más. A számadást pontosan és részletesen kell vezetni mindenre kiterjedően, felsorolni a kiadást, a bevételt, a legkisebbtől a legnagyobbig feljegyezni minden fillért. Mindezek a nyilvántartásban szerepelnek.

Ehhez hasonlóan a Teremtő, a világegyetem Mestere is vezet ilyen feljegyzéseket. Ilyenformán, a legértékesebbek az emberi lelkek az Ő nyájában, akiket a saját képmására teremtett. Nyilvántartást vezet neveikről és gondosan feljegyzi tetteiket, legyen az jó vagy rossz. Legnagyobb vágya, hogy olyanná alakítsa őket, hogy 100 %-osan kiállják az örökkévalóság tüztét, de nem teszi ezt meg teljes és állhatatos hozzájárulásuk és Istenbe vetett bizalmuk nélkül.

1879-ben az Úr látomás által mutatta be az ítélet nagy napjának megdöbbentő jeleneteit. Mielőtt az angyalok ezrei körbe vennék az Úr trónját, egy könyv nyílik meg, arany betűkkel ráírva a cím, mint a tűz ragyogása „Mennyei nyilvántartás”. Nevek és jó tettek voltak feljegyezve ebben.

Majd egy másik könyv lett kinyitva. Ez tartalmazta azoknak bűneit, akik vallották, hogy hisznek az igazságban.

„Az önzés főcíme alatt következtek az összes többi bűnök. Minden oszlop fölött volt cím, s ezek alatt, minden névvel szemben feljegyezve

voltak a megfelelő oszlopban a kisebb bűnök.

Kapzsizság alatt állt hamisság, lopás, rablás, csalás, fösvenység és bírvágy; nagyravágyás alatt kevélység, fényűzés, pazarlás; gyanakvás alatt állt a rosszindulat, irigykedés és gyűlölet; s a mértéktelenség olyan félelmetes bűnök sorát előzte meg, mint például a bujaság, házasságtörés, állati szenvedélyek kielégítése, stb. Amint szemléltem, leírhatatlan kín töltött el és felkiáltottam: 'Kicsoda üdvözülhet hát? Ki állhat megigazultan az Isten előtt? Kinek foltnélküli az öltözéke? Ki lenne büntetlen a tiszta és szent Isten szemében?' – *Bizonyságtételek, 4. kötet, 384. 385.*

Egy fennkölt és komoly dolog

„Amint a Szent a trónon lassan fordította a lapokat a szeme pillantásnyira megnyugodott egyeseken, tekintete mintha a lelkükbe fúródott volna s ebben a percben életük minden szava és cselekedete elvonult gondolatban előttük, olyan világosan, mintha lobogó tűz betűivel írták volna oda. Ilyenkor reszketés fogta el őket, arcuk elsápadt. Először, mikor a trón előtt álltak, nemtörődöm közöny látszott rajtuk. Azonban most nagyon megváltozott a kinézetük...

Egyik csoportot a föld terhének jegyezték be. Amint a Bíró átható tekintete megnyugodott rajtuk, világosan előtűnt hanyagságuk bűne...

Ez a csoport magát tette legfőbbé, csak a maga önző érdekeiért fáradozott. Nem voltak gazdagok Istenben, mivel figyelmükön kívül hagyták Isten velük szemben támasztott igényeit. Bár Krisztus szolgálóinak vallották magukat, mégsem vezettek Hozzá embereket...

Mindazok neve említésre került, akik az igazságot vallották. Némelyiküket hitelenség miatt róttak meg, némelyeket mert hanyag szolgák voltak. Ezek hagyták, hogy mások végezzék a munkát a Mester szőlőjében... miközben ők a maguk földi érdekeiket szolgálták.” – *Bizonyságtételek, 4. kötet, 385. 386.*

Hogyan reagált az Úr szolgája?

„A jelenet ekkor elmúlt, én pedig rájöttem, hogy még mindig a földön vagyok, kimondhatatlanul hálásan azért, hogy Isten napja még nem jött el, s hogy az Úr még mindig adományozza a próbaidő becses óráit, hogy így fel tudjunk készülni az örökkévalóságra.” – *Bizonyságtételek, 4. kötet, 387.*

Mit teszünk mi?

Kedves testvérek, barátok: nagyon fontos, hogy szemeinket a mennyei Szentélyre szegezzük, mert mindenki ügye, aki meggyőződéses hívő, elbírálás alatt van. Minden biztonnal életbevágóan fontos ez. A lelkek ellensége állandóan azon fáradozik, hogy elterelje figyelmünket ezen tényről. Tehát legyünk okosak és eltökéltek abban, hogy teljes figyelmünkkel kövessük Közbenjárónk és Bíránk végső szolgálatát. Mindannyian vizsgáljuk meg szívünket ezen Imahét ideje alatt, valljuk meg és hagyjuk el bűneinket, és könyörögjünk az Úrhoz mély alázattal, hogy könnyűnek ne találtsunk a mérlegen!

Jézus, mint Istennek Fia:

Krisztus isteni természete

E. G. White írásaiból
összeállítva

Kicsoda Jézus – Mit tett Ő értünk?

„Kezdetben vala az Íge, és az Íge vala az Istennél, és Isten vala az Íge. Ez kezdetben az Istennél vala’ (János 1:1,2). Krisztus, az Ige, Isten egyszülöttje azonosult az örökkévaló Atyával – természetével, jellemével, szándékával. Ő volt az egyetlen olyan lény, aki tanácskozni tudott Istennel, és osztozni szándékában. „Hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének’ (Ésaiás 9:6). ’Származása eleitől fogva, öröktől fogva van’ (Mikeás 5:2)...

Az Atya a Fiú által teremtett minden mennyei lényt. ’Ő benne teremtett minden... akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden ő általa és ő reá nézve teremtettek’ (Kolossé 1:16). Az angyalok Isten szolgálói, akik a tőle állandóan áradó fényben ragyognak, és gyors szárnyakon sietnek, hogy véghezvigyék akarátát. De a Fiú, a felkent Isten, ’az ő valóságának képmása’ ’dicsőségének visszatükröződése... aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget’ magasabbrendű az angyaloknál (Zsidók 1:3). ’Óh dicső-

ség trónja, kezdettől fogva magaságos’ volt szentségének helye (Jeremiás 17:12); ’Igazságnak pálcája’ országának pálcája (Zsidók 1:8).”
– *Pátriárkák és Próféták*, 8.

„A Zsidókhöz írt levélben így olvashatjuk: ’Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által. Akit tett mindennek örökösévé, aki által a világot is teremtette. Aki az ő dicsőségének visszatükröződése, és az ő valóságának képmása, aki hatalma szavával fentartja a mindenséget, aki minket bűneinktől megtisztítván, üle a Felségnek jobbára a magasságban’ (Zsidók 1:1-3).

Az elbukottak megmentéséért Krisztus félretette felséges öltözetét és királyi koronáját. Istenségét emberi természettel fedte be és eljött a földre. Ha nem vette volna magára az emberi természetet a mennyet elhagyva, akkor megváltásunk váltságdíját nem tudta volna kifizetni. Ezért elhagyta a mennyei udvarokban lévő magasztos helyét és felvállalta az emberi gyengeséget, érdekünkben feláldozott mindent. Eljött a földre és az emberiség élére állt, hogy Isten törvényének való engedelmség által tökéletes jellemet alakítson ki számunkra.

Ő ’megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt’ (Zsidók 4:15).” – *The Atlantic Union Gleaner*, August 26, 1903.

Mennyire nehéz kísértésekkel került szembe Krisztus, míg a földön volt?

„A második Ádám egy erkölcsileg szabad ember volt, és felelőségre vonható tetteiért. Rendkívül szövevényes és megtévesztő befolyások vették körbe. Az első Ádámhoz képest sokkal kedvezőtlenebb helyzetben volt, hogy büntetlenül élhessen. Mégis ellenállt a bűnösök között minden kísértésnek és megtartotta tisztaságát. Mindig büntelen maradt.

Sátán nem csak arra kísértette Krisztust, hogy engedjen az étvágyának, hanem hogy felkeltse becsvágyát is. Az ellenség eltökélt erőfeszítésének ellenére Krisztusban nem volt kapzsi indulat e világi királyság megszerzésére. Nem imádkozott Sátánt csak azért, hogy világi gazdagsághoz jusson. Ezáltal adott leckét az állhatatosság törvényszerűségéről. A tisztességet nem szabad feladni semmilyen földi nyereségért. Borzalmas átkot von magával az ilyen áron megszerzett hatalom és gazdagság.

Sokkal nagyobb kísértéseknek

állt ellen Krisztus, mint amilyenek bennünket érnek, mint ahogyan nemessége és magasztossága is nagyobb, mint a miénk. Mivel minden dologban nagy kísértések érték, segíthet mindazoknak, akiket Sátán csábít. Ma az ember nagy kiváltsága, hogy győzelmet szerezhet a kísértésekben a megfeszített és feltámadott Megváltó érdemein keresztül, aki jól ismeri az emberiség összes próbáját.” – *The Atlantic Union Gleaner, August 26, 1903.*

Fontold meg adományát!

„Krisztus volt az, akit az Atya ’tett mindennek örökösévé, aki által a világot is teremtette’. Ő volt ’az ő dicsőségének visszatükröződése, és az ő valóságának képmása’ (Zsidók 1:2,3). Isteni tökéletessége és nagysága volt. Tetszett az Atyának, hogy Benne a teljesség lakozzon. Krisztus felcserélte a világosság és dicsőség trónját, amelyen együtt volt az Atyával, számolva azzal, hogy semmi vágyódás ne legyen benne az iránt, hogy egyenlő legyen az Atyával, mindaddig míg a földön járt a bűnben és szenvedésben elveszeten. Mennyből a földre jött, istenségére emberit öltött, és átkot elviselt, mint kezes a bukott fajért. Nem volt erre kényszerítve, de Ő mégis felvállalta az ember törvényszegésének következményeit, hogy megmenekülhessenek az örök halálból.” – *The Bible Echo, July 15, 1893*

„Ő benne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága’ (János 1:4). Nem a testi, hanem az örök életről beszél itt, ami kizárólag Isten tulajdona. Az Ige, amely Istennel volt és Isten volt, ilyen étellel rendelkezett. A testi életet mindenki úgy kapja. Nem örök és nem halhatatlan élet az, mert Isten az, élet adója, visszaveszi. Az ember nem ura életének. De Krisztus nem kölcsön kapta életét, tőle senki sem vehette el, „hanem én teszem le azt” mondta. Benne élet volt, eredendő, nem kölcsönzött, nem másról nyert élet. Ilyen élet nincs az emberben, ezt csak Krisztus által nyerheti el. Nem tudja kiérdemelni, ingyen ajándékkul kapja, ha mint üdvözítőjében hisz Krisztusban. ’Az pedig az

örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust’ (János 17:3).” – *A Te Igéd Igazság, 144.*

Milyen gyakorlati tapasztalatot nyerhetünk ebből?

„Krisztus emberi természetet öltött, hogy az emberi az isteni erőt megragadva emelhesse fel az embert. Összehasonlíthatatlanul kisebb az emberiség tennivalója ebben a munkában, de Krisztus istenségével összekapcsolva bármi sikerülhet.” – *The Review and Herald, August 6, 1901.*

„A hívőnek Krisztus által van lehetősége egy olyan személyes tapasztalatot megszereznie, amely tökéletesen megfelelő ahhoz, hogy Istennel jog szerinti kapcsolatba kerüljünk. Az Isten könyvében szereplő összes ígélet arra bátorít bennünket, hogy az isteni természet részesei lehetünk. Lehetőségeink a következők – Istenszobában bízni, Igéjében hinni, művében dolgozni. Mindezt akkor tudjuk megtenni, ha megragadjuk Krisztus istenségét. Ezen lehetőség a világ minden kincsénél többet ér számunkra. Nincs semmi a földön amivel összehasonlítható lenne. Ha belekapaszkodunk a számunkra elérhetővé tett erőbe, akkor egy olyan erős reménységünk lesz, hogy tökéletesen megbízunk majd Istent ígéreteiben. És ha megragadjuk a Krisztusban lévő lehetőségeket, akkor Isten fiaivá és leányivá válunk.

’Kegyelem és békesség adásék néktek bőségesen – mondja az apostol – az Istennek és Jézusnak a mi Urunknak megismerésében. Mivelhogy az ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott’ (2 Péter 1:2,3).” – *The Review and Herald, January 14, 1909.*

„Jézus isteni természete igazolta azt, hogy Istennek Fia, viszont pontosan Krisztus istenségének ténye volt az ami állandó ellenségeskedést keltő volt a farizeusok számára. Döntő érv volt halálból való feltá-

madása, amely bizonyította Krisztus istenségét. Hatalmas bizonyosággal jött ez mindazok számára, akik hittek benne, ugyanis közöttük járt, és azoknak is, akik nem fogadták el a feltárt nagyszerű tények sorát, és nem győzte meg őket a bizonyítékok nagy száma sem...

A törvény megítéli a bűnöst, de megbocsátani nem tud. A bűnbánó, hívő lélek nem a törvénytől várhat megigazulást, hanem Krisztustól, az engesztelési áldozattól, aki igazságosságában részesítheti a bűnöst és Isten előtt elfogadhatóvá teszi törekvéseit. Csupán akkor válhatunk engedelmessé gyermekeivé, Isten minden parancsolatainak megtartóivá, ha Krisztust tesszük Megváltónkká.” – *Signs of the Times, August 5, 1889.*

„[Krisztus] azt kívánja, hogy benne lakozzunk, hogy általunk munkálkodhasson, Isten szeretetének olyan képviselőjét tartva a világ előtt, amelyet ő nyújtott. Életünk által az elcsüggedt, bizonyoságot nyerhet, hogy az isteni természetben lehet részesülnünk, s megragadva ezt az istenséget, kivívhatjuk a győzelmet, melyet mindenkinek ki kell vívnia, aki a kapukon át be fog lépni a városba.” – *Igehirdetések és Beszédék, 2. kötet, 294.*

Isteni erő a győzelemhez

„Lehetetlennek tűnik megértenünk Krisztus irántunk táplált nagy szeretetét. Csak a szeretete kifejezéséül hozott csodálatos áldozatot szemlélhetjük. Aki egy volt az Atyával, levetette királyi palástját, koronáját, s eljőve a világra, emberi természettel fedte el istenségét. Ha dicsőségben angyalok milliárdjai kíséretében jött volna el, a földön senki sem bírta volna elviselni látását. Ezért emberi természetet öltött magára, hogy életében olyan emberi természetet tökéletesíthessen, melyet meg tudunk ragadni és egyé tudunk válni az istennel. Isteni természetben részesíti Krisztus minden igaz keresőjét. Az isteninek egyesülnie kell az emberivel, az istenségnek az emberiséggel. Ezúton az ember az isteni természet részese lehet, ha elmenekül a romlottság elől, mely a bűnös kívánság által

uralkodik a világon.

A jellem tökéletesítése nélkül senki sem léphet be a gyöngykapun Isten városába, mert ha tökéletlenségünk összességével beeresztenék a városba, rövidesen második lázadás ütné fel a fejét a mennyben. Előbb ki kell állnunk a próbát, ki kell választatnunk, hűnek és igaznak találhatunk. Az örök életre táplált egyedüli reményünk, jellemünk megtisztulásától függ.

Amíg hiányzik jellemünk tökéletessége, addig elmulasztjuk elnyerni azt, amiről, Jézus Krisztus által, Isten gondoskodott számunkra. Ha nem ragadjuk meg kegyelmének biztosítékát, akkor silány lelki életünk lesz csupán, melyet hirtelen és változékony hangulataink teremtenek. Nem dicsőíthetjük meg Istent az erőfeszítéseinkkel. Az isteni természet részeseivé kell válnunk, benne maradnunk meg, mint a vessző a szőlőtőben.

A magam részéről eltökéltem, hogy Isten segítségével győzedelmes leszek. Krisztussal ki fogom vívni a győzelmet. Akkor az ő öröme lesz bennem, s örömöm teljes lesz. Az Úr jóságáról fogok beszélni, és hatalmáról szólok az embereknek. Krisztus istenségére támaszkodva győzhetek, amint ő is győzött.” – *Igehirdetések és Beszédtek, 2. kötet, 294. 295.*

Milyen hatással van az isteni természet az emberi testre?

„Amikor Krisztust megfeszítették, akkor az emberi természete halt meg. Az isteni mivolta nem csökken vagy múlik el, mert az lehetetlen volna. Krisztus, az egyetlen büntelen, Ádám minden fiát és leányát megmenti, aki elfogadja a benne felkínált megváltást, hozzájárulva ahhoz, hogy Isten gyermekeivé váljanak. A Megváltó saját vérén vásárolta meg az elbukott fajt.” – *Manuscript Releases, vol. 21, p. 418.*

„Krisztussal, Isten mindent odaadott, amit adhatott. Segítségének záloga, minden bajbajutott lélek számára adatott. Senkinek sem kell félnie a vereségtől, ha a legnagyobb alázattal engedelmeskedik Istennek és hálás néki. Krisztus legyőzte az

Magunkra akarjuk-e öltetni az igazságosság fegyverzetét? Megragadjuk-e Krisztus isteni voltát, hogy erőt nyerjünk a győzelemhez?

ellenséget és így a miénk az Ő biztosítóka a sötétség hatalmával való minden küzdelemben. 'Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön' (Máté 28:18). A menny Istene 'mindeneket vetett' Krisztus lábai alá, és Őt tette mindeneknek fölötté az anyaszentegyháznak fejévé. Mely az Ő teste, teljessége Ő néki, aki mindeneket betölt mindenekkel' (Efézus 1:22,23).” – *The Atlantic Union Gleaner, August 26, 1903.*

Hogy örökkévaló örökséget és örökkévalóságot nyerhessünk, ahhoz győzedelmeskednünk kell ezen próbaidős életben. A szívből el kell távolítani mindent, ki kell tisztítani mindent, ami bepiszkítja és foltot ejt a lelken. Tudnunk kell, hogy mit jelent az isteni természet részesévé válni, kikerülvén a romlottságot, ami a kívánság által van e világban. Hajlandó vagy-e küzdeni a test kívánsága ellen? Sátán céltudatosan rabul ejt minden lelket, ha lehetséges, mert kétségbeesett játékot folytat, hogy Krisztustól és az örök élettől elnyerje az ember lelkét. Hagyod, hogy ellopja tőled Isten Lelkének kegyelmét és elültesse benned a saját romlott természetét? Vagy pedig elfogadod a megváltás nagyszerű adományát, és az érdekedben tett végtelenül nagy Áldozat érdemein keresztül az isteni természet részesévé válsz? Isten odaadta az egyszülött Fiát, hogy gyalázata, szenvedése és halála révén dicsőséged, tisztességed és örökéleted lehessen.” – *This Day With God, p. 175.*

Megtisztításának ereje

„Krisztus beköltözik azok szívébe, akik hit által elfogadják Őt. Jöhetnek életünkre megpróbáltatások, az Úr jelenléte akkor is biztos. Az égő csipkebokor, melyben ott volt az Úr, még nem aludt ki. A tűz nem semmisítette meg az ágak egyetlen sejtjét sem. Így lesz majd azokkal a gyenge emberi eszközök-

kel is, akik bizalmukat Krisztusba helyezték. Éghet a kísértések tüzes kemencéje, jöhet az üldözés és a megpróbáltatás, de csak a salak fog elhamvadni. A megtisztító folyamat után az arany még ragyogóbban fog tündökölni.

Hatalmasabb az, aki a hűségesekek szívében él, mint az, aki a hitetlenek szívében uralja. Ne panaszkodjatok keserűen a rátok jövő próbák miatt, hanem nézzetek Krisztusra, aki emberi természettel cserélte fel istenségét, hogy mi megérthesük, mennyire törődik velünk, mert azonosította magát a szenvedő emberiséggel. Megízlelte az emberi szomorúság kelyhét, Őt is sújtotta mindaz, ami minket sújt; szenvedés által vált tökéletessé; mindenekben megkísértetett, ami az emberiséget érheti, hogy segítségére siethessen azoknak, akik kísértésben vannak.

Századokkal korábban, mint ahogyan Krisztus megjelent a földön, Isten türelmet gyakorolt a lázadó világgal szemben. Láta, hogy porba tapossák szent törvényét és vízőzön által elküldte ítéletét a földre. Azonban az ember nem tanult a leckéből és visszatért lázadó útjához ...

Ő, aki egyenlő volt Istennel, aki nagyszerű tanácsos volt, csodálatos tettekben, Ő volt megfelelő az Isten kormányzatát érintő vészhelyzethez. Isten elküldte Fiát a földre, de nem azért, hogy a kárhoztatás ítéletét mondja ki a lázadó fajon, hanem hogy kinyilvánítsa szeretetét, és az örökélet ígéretével biztassa azokat, akik hisznek az Ő Fiában.

A szeretet és a csodálatos kegyelem felülkerekedett az igazságszolgáltatáson. Ennek ára nem volt kevesebb, mint a végtelen Isten Fiának személye. A menny ujjongott Isten jóindulatának és önmegtartóztatásának dicsősége felett, hogy a menny fejedelmét adta világunkért. Ez a szeretet túlszárnyalta a menynevei angyalok értelmét. Krisztus

eljött e világra, hogy megkeresse az elveszett gyöngyszemeket és áthaladjon a halál kapuin, hogy visszaszerezhesse elveszett drágaköveit.

Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen' (János 3:14,15). Mindazok, akik hittel Krisztusra tekintenek, meggyógyulnak lelki bajaikból. Ő Gileád balzsama, Ő a nagy Orvos. Krisztus volt az egyetlen, aki leróhatta az ember megváltásához szükséges feltételt. Sem angyal, sem ember nem volt elegendő ezen feladathoz. Egyedül az embernek Fiát kellett felemelni, mivel csak egy végtelen természet vállalhatta magára a megváltói folyamatot. Krisztus beleegyezett, hogy összekapcsolja önmagát a hűtlennel és bűnösökkel, hogy az emberi természet részese lesz, hogy saját vérével adja, és hogy lelkét feláldozza a bűnért. A mennyei tanácsban felmérték az emberi bűn mértékét, valamint meghatározták a bűn miatti harag nagyságát, és Krisztus eldöntötte, hogy szembenéz a körülményekkel járó felelősséggel, ami által reménységet kap a bukott faj. Ismerte az emberi lélek képességeit és egyesítette az embert Önmagával, pontosan úgy mint ahogyan a szőlőtő élete összeforr a beoltott ággal és vesszővel, erezet az erezzel, rostszál a rostszállal, és az ág eggyé válik az élő Szőlőtővel.

A kereskedő mindenét eladta, hogy megvehesse az elveszett emberiséget, mint drágakövet. A bűnösnek hasonlóan le kell tennie mindent, hogy az isteni természet részesévé válhasson, elhagyva a romlottságot, ami a kívánság miatt van e világban...

Jézus az embert az Ő osztályrészesévé tette, és a Krisztus és Atyja közötti egység és szeretet igazolja a világ előtt Krisztus istenségét. A jellem átalakulásával nyilvánítja ki a hívó azt a tényt, hogy egyedül Krisztus képes átalakítani, megtisztítani és megneemesíteni a lelket. Nincs hasonló sem ahhoz a szeretethez, amelyet Isten bemutatott az ember

iránt. Jézus mondja: 'Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet' (János 10:17) a juhokért. Ezzel azt szeretné kifejezni az ember számára, hogy az Atya szeretete nagy és határtalan az emberiség iránt, viszont Fiát még jobban szereti az emberiség visszaszerzésért tett áldozata miatt. Isten önmaga is szenvedett Fia szenvedése miatt. Mialatt Jézus a földön járt az emberiség öltözékében, elmondhatta, hogy 'Én és az Atya egy vagyunk' (János 10:30). A megváltás munkáját felvállalva az Úr nem sajnált semmit, bármibe is kerüljön, ami feltétlenül szükséges volt tervének megvalósításához. Még a mennyek országát sem tartotta vissza, hanem folyamatosan kedvében járt, ajándékot ajándéokra halmozva egészen addig, míg a földet elárasztotta végtelen kegyelmével és szeretetével. Jézus mondja: 'Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon tibenetek az én örömem, és a ti örömeitek beteljék' (János 15:11)." – *This Day With God*, p. 175.

Kiváltságunk és felelősségünk

„[Istennek Fia] azért jött a földre, hogy egyesítse isteni erejét az emberi erőfeszítésekkel, hogy az embernek adott ereje és erkölcsi képessége révén, győzhessünk saját érdekünkben." – *In Heavenly Places*, p. 194.

„Jézust nem befolyásolták Sátán mesterkedései. Nem egyezett bele a bűnbe. Még gondolatban sem hajlott a kísértésre. Ez történhet velünk is. Krisztus emberi természete egységben volt istenségével, a benne lakozó Szentlélek vértette fel a küzdelemre. Azért jött, hogy az isteni természet részeseivé tegyen minket. Amíg hit által egyek vagyunk vele, a bűn nem uralkodhat rajtunk. Isten megfogja kezünket, és segít, hogy megragadjuk Krisztus istenségét, és tökéletes jellemet öltünk magunkra." – *Jézus Élete*, 94.

„Krisztus istensége rendíthetetlenül fennáll. A Megváltó feltette a kérdést tanítványainak: 'Ti pedig kinek mondotok engem?' Péter így felelt. 'Te vagy a Krisztus, az élő Is-

tennek Fia.' Majd így szólt Krisztus: 'ezen a kösziklán – de nem Péterre mondta, hanem Isten Fiára – építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat' (Máté 16:15,16,18)...

Krisztust kell hirdetni, nem vitatkozva, hanem megerősítve. Foglalj álláspontot, minden vitatkozást kerülve. Sohase szólj bizonytalanul. Az élő Istennek Igéje a mi hitünk talapzata. Gyűjtsd össze a leghatározottabb állításokat Krisztus engesztelésére vonatkozóan, amit a világ bűnei miatt vállalt. Mutasd be a jóvátétel szükségességét és mond el mindenkinek, hogy üdvözülhetnek, ha megbánják bűneiket és hűségesek lesznek Isten törvényéhez. Gyűjts össze minden bizonyítékot és megerősítő tény, ami az evangéliumot az üdvösség örömhírévé teszi mindazok számára, akik elfogadják és hisznek Krisztusban, mint személyes Üdvözítőjükben." – *The Review and Herald*, March 2, 1905.

„Krisztus istensége az örök élet biztosítója a hívó számára." – *Jézus Élete*, 447.

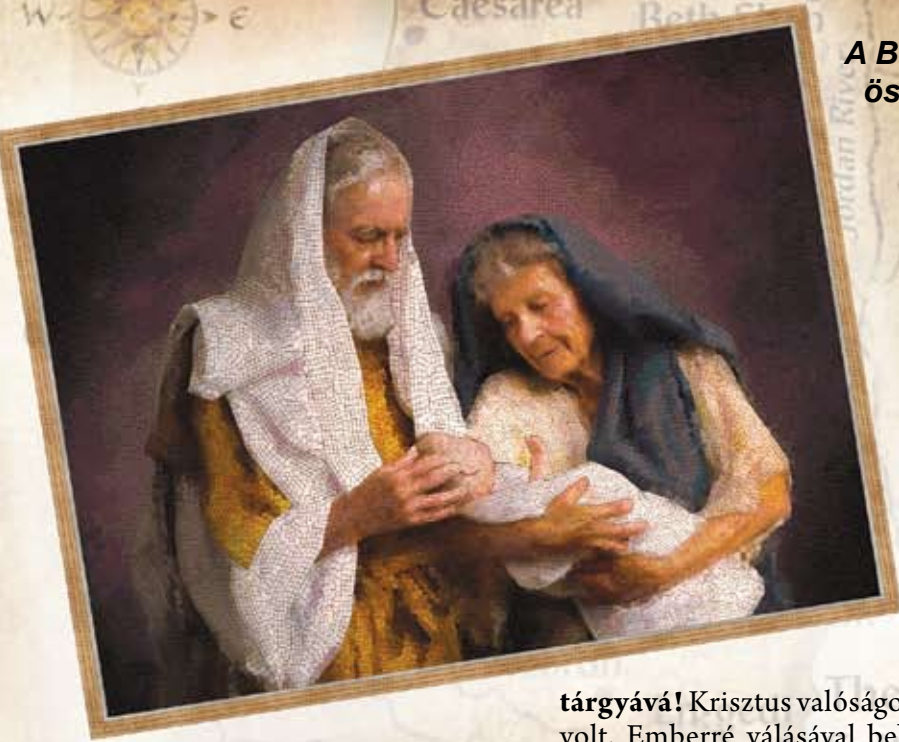
„Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért. Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok néktek. Nem mondalak többé titeket szolgálóknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátainak mondtalak; mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek' (János 15:13-15).

Így mutatja be feladatunkat. Van egy bizonyos dolog, amit meg kell ismertetnünk a világgal. Ha Krisztus megnyilvánul bennünk, akkor a világ látni fogja, hogy az ember megragadhatja az istenséget. Nem lesz mentségünk, ha nem győzedelmeskedünk, mint ahogyan Isten elvárja tőlünk. A kérdés, melyben most kell döntenünk, az hogy magunkra akarjuk-e öltetni az igazságosság fegyverzetét? Megragadjuk-e Krisztus isteni voltát, hogy erőt nyerjünk a győzelemhez?" – *Igehirdetések és Beszéddek*, 2. kötet, 294.

Jézus, mint Istennek Fia:

Krisztus emberi természetete

A Bibliából és a Prófétaság Lelkéből való összeállítás M. Stroia megjegyzéseivel

A prófétaság lelke kiemeli Krisztus megtestesülésének első fontosságát, amely az emberek érdekében történt – valamint azt a tisztelettudó lelkületet, amelyet mi, mint halandók felfoghatunk ezen szent ismereteken keresztül, amelyet most tanulmányozhatunk:

„Isten Fiának emberi formában való megjelenése számunkra maga a mindenség! Olyan arany kötél ez, mely egybeköti lelkünket Krisztussal, és általa az Atyával. Tegyük ezt tanulmányunk

tárgyává! Krisztus valóságos ember volt. Emberré válásával bebizonyította alázatát. Ugyanakkor testben megjelent Isten volt. Amikor ehhez a tárgyhoz közeledünk, jól tesszük, ha figyelmezzünk Krisztus Mózeshez intézett szavaira az égő csipkebokornál. 'Oldd le a te saruidat lábaidról; mert a hely, amelyen állasz, szent föld' (2 Mózes 3:5). **A tanuló alázatával és töredelmes szívvel kellene közelednünk ehhez a témához. Krisztus testlételének témája gyümölcsöző terület, mely meg fogja jutalmazni az igazságért mélyre ásó kutatót.**” – Szemelvények, 1. kötet, 230.

Az egyetlen lehetősége annak, hogy megérthessük létezésünk okát, ha visszatekintünk annak eredetéhez, ahol Krisztust találjuk – Isten örökkévaló Igéjét.

„Kezdetben vala az Íge, és az Íge vala az Istennél, és Isten vala az Íge. Ez kezdetben az Istennél vala. Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett... És az Íge testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal” (János 1:1-3.14).

A végső Teremtő, mint mennyei Fejedelem örökké létezett

Ezen versekben a Biblia arról beszél, hogy Krisztus minden dolognak Teremtője, aki ott volt az egész teremtés kezdetén, aki által lett minden, mégpedig valamilyen céllal. Ő nem csak minden dolognak kezdete, hanem a teremtés minden

eseménye. Ezért hivatkozik rá az apostol így: „Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, az első és utolsó” (Jelenések 22:13).

„Krisztus volt az, aki kiterjesztette az eget és lerakta a föld alapjait. Az Ő keze függesztette helyükre a térben a világokat, és Ő formálta meg a mező virágait. Ő az, 'aki hegyeket épít erejével' (Zsoltárok 65:7).” – *Jézus Élete*, 12.

Amikor eltűnődünk a világegyetem végtelenségén, a számtalan csillagrendszeren és világon, aminek közepén a mi kék bolygónk egy aprócska pont, elalélunk hatalmán és nagyságán annak, aki mindezeket teremtette.

„Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett’ (János 1:3). Ha Krisztus teremtett mindent, akkor léteznie kellett a teremtett dolgok megléte előtt. Az erre vonatkozó szavak oly határozottak, hogy senkinek sem kell kétségben maradnia felőlük. Krisztus Istentől volt, a szó legkomolyabb értelmében. Az örökkévalóság óta Istennel volt, mindenek fölötti, örökké áldott Isten.

Az Úr Jézus Krisztus, Isten szent Fia, öröktől fogva különálló személyként létezett, mégis egy volt az Atyával. Ő volt a menny túláradó dicsősége, a mennyei lények parancsnoka, és az angyalok imádó hódolata joggal illette meg.” – *Szemelvények, 1. kötet*, 234.

„Krisztus testté válása előtti létezése, számokkal ki nem fejezhető... Ő egyenlő volt Istennel, végtelen és mindenható.” – *The Faith I Live By*, p. 46.

„Krisztus felvállalta, hogy ember lesz, ami nem egy lealacsonyodás volt részéről, tekintettel magasztos örökkévalóságára és az ember bukott állapotára. Viszont megérthetjük, hogy Krisztus magára véve az emberi természetet, lerakta királyi palástját, koronáját, magasztos tisztségét és isteni természetét emberire cserélte, hogy az emberrel ott találkozhasson, ahol az van, s erkölcsi erőt adhasson, hogy Isten fiává és leányaivá válhasanak, [s így felfoghatjuk megtestesülésének hatalmas voltát].” – *Manuscript Releases*, vol. 17, p. 25.

„Soha semmilyen módon ne tégy olyan benyomást az emberekre, hogy bármi szenny vagy romlottságra való hajlam élt volna Krisztusban, vagy hogy bármiképp engedett volna a romlottságnak.”

A hatalmas és dicső mennyei Lény „testté lett és lakozék mi közöttünk... aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal” (János 1:14).

Részleteit boncolgatni annak, hogy ez a folyamat miként mehetett végbe, csak feltételezésekhez vezethet bennünket, mivel Krisztus természete felülmúlja emberi felfogó képességünket, és emberré léte egy titok, amelyet ember soha meg nem érthet teljesen.

A testté válás: egy határozott céllal bíró titok

„Krisztus emberi voltáról szólva kerülj el minden félreérthető kérdést. Az igazság közel áll az elbizakodottság ösvényéhez. Krisztus emberi voltát fejtegetve, igen óvakodnod kell minden alaptalan kijelentéstől, nehogy szavaid többet jelentsenek, mint amire utalsz, hogy így elveszítsd vagy elhomályosítsd Jézus istenivel elegyített emberi természetének világos fogalmait. Krisztus születése isteni csoda volt... **Soha semmilyen módon ne tégy olyan benyomást az emberekre, hogy bármi szenny vagy romlottságra való hajlam élt volna Krisztusban, vagy hogy bármiképp engedett volna a romlottságnak.** Kísértést szenvedett mindenben, mint az ember, ennek dacára is szentnek nevezi az angyal. Isten által meg nem magyarázott titok ez, hogy Krisztus kísértést szenvedhetett minden ponton, mint mi, mégis büntelen maradt. Krisztus testté válása titok volt, titok is marad. A kijelentett dolgok a mieink és a mi fiainké. **Mégis intsünk mindenkit, nehogy Krisztust mindenben emberivé tegyék, mintha egyikünk lett volna, hiszen ez képtelenség.**” – *A Te Igéd Igazság*, 142. 143.

„Krisztus testté válása a rejtelmek rejtélye.” – *In Heavenly Places*, p. 41.

„Senki sem képes elmagyarázni Krisztus testté válásának titkát.” – *Lift Him Up*, p. 235.

Mindazonáltal eltűnődhetünk

azon, hogy a menny Fejedelme, miért választotta azt, hogy ember legyen, hogy alávetette magát annak a végtelenül nagy megalázkodásnak, hogy emberi természetet öltson.

Miközben eljövételének céljáról beszél, az Úr egyértelművé teszi, hogy nem kevesebért, mint az emberiség megváltásáért: „nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot, hanem **hogy megtartsam a világot.**” Amely a bűn miatt veszett el Isten akoljából: „Mert **az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett vala**” (János 12:47; Máté 18:11).

Atyjával teljes egyetértésbe, Megváltónk elhagyta a mennyei birodalmat és dicsőséget, ahol angyalok seregei szolgálták és leereszkedett ebbe a sötét és bűnös világba. Felvállalta a megvetést, a gúnyt, és hogy leköpjék, kegyetlenül sanyargassák, majd végül megöljék azért az egyetlen célért, hogy mindenki üdvözülhessen és megmentsen e világból, akit lehet. „Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa” (János 3:17).

Nagyon jól fejezi ki Pál apostol ezen csodálatos terv jelentőségét, amely minden emberre vonatkozik, aki élt valaha a földön, így ránk is: „Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én” (1 Timótheus 1:15).

Ezen cél háttérben lévő nagy indokokat egyetlen szóban össze lehet sűríteni, és a végtelen Istent is körülírja ugyanez a szó – SZERETET. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (János 3:16).

„Hogy [Krisztus] megvalósíthassa szeretetének célját a bukott emberiség érdekében, csontunkból

való csont és testünkből való test lett.” – *The Faith I Live By*, p. 48.

Ezen páratlan szeretet nagysága és ereje megmutatkozott abban az áldozatban, amelynek Krisztus alávetette magát, hogy megválthassa az embereket. Engesztelő halála a Kálvárián nem az egyetlen áldozat volt amit megtett, hanem csak a megkoronázása a szeretet életének, amelyet az áldozathozatal és az önmegtágadás motivált.

„Krisztus azonban ’mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgálai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén’ (Filippi 2:6-7).

Ez önkéntes áldozat volt. Jézus Atyja mellett maradhatott volna, megtarthatta volna mennyei dicsőségét s az angyalok hódolatát. Mégis elhatározta, hogy leteszi jogarát Atyja kezébe, elhagyja a mindenség trónját, hogy világosságot hozzon a sötétségben ülőknek és életet adjon az elveszendőknek.” – *Jézus Élete*, 14.

Krisztus csodálatos leereszkedése

Krisztus leereszkedése, hogy maga mögött hagyva mennyei tisztességét lejött erre a büntől sivár és sötét bolygóra, jóval túlhaladja felfogóképességünket és annyira megdöbbentő számunkra, hogy csak ennyit tudunk mondani: „Micsoda szeretet!”

„Minél többet gondolunk Krisztusra, mint a földön világra jött kisdre, lényé annál csodálatosabbnak tetszik fel szemünk előtt. Hogyan lehetséges, hogy a betlehemi jászol öntudatlan kisdre Isten Fia egyben? **Noha megérteni nem tudjuk, hisszük, hogy a világot formáló Isten kisdreddé lett érettünk. Magasabb volt az angyaloknál és egyenlő a mennyei trónon ülő Atyával, mégis eggyé vált velünk, emberekkel. Krisztusban Isten és ember eggyé lett, és ebben a tényben találjuk meg elbukott fajunk reménységét.** A testté lett Krisztusra tekintve emberi formában szemlélhetjük Istent, és meglátjuk benne az isteni dicsőség

ragyogását, az Atya képmását.” – *Szemelvények*, 3. kötet, 113. 114.

„A testté válás kikutathatatlan titok – Krisztus testté válásán eltűnődve emberi ész által meg nem érthető titkok előtt torpanunk meg. Minél tovább tünődünk ezen, annál meglepőbbnek tűnik. Éles az ellentét Krisztus istensége és a betlehemi jászolban szendergő magatehetetlen újszülött közt. Hogyan is hidalhatnánk át a távolságot a mindenható Isten és a magatehetetlen csecsemő között? A világok teremtője, akiben az istenség teljessége lakozott testileg, jászolban fekvő csecsemőként jelent meg. Az angyaloknál ő sokkal hatalmasabb, méltósága és dicsősége egyenlő az Atyával. Most mégis az emberi lét öltözékét viseli! **Az emberi és isteni titokzatosan eggyesült, ember, Isten eggyé vált. A bukott faj reménysége ebben az egységben rejlik.**” – *The Signs of the Times*, July 30, 1896.

„**Már az is határtalan leereszkedés lett volna Isten Fia részéről, ha azt az emberi természet ölti magára, amellyel az Édenben élő Ádám a bűnbeesés előtt bírt. Ám Jézus akkor vállalta az emberi természetet, amikor azt a bűn már négyezer éve gyöngítette.** Ádám bármelyik leszármazottjához hasonlóan alávetette magát mindannak, amit az átöröklés hatalmas törvénye létrehozott. Hogy mi e törvény működésének következménye, azt Jézus földi őseinek a történelme mutatja be. Ezzel az örökséggel jött földünkre, hogy osztozzon bánatunkban, kísértéseinkben, s hogy példát mutasson a büntelen életre... Megváltónk magára vette az emberi természetet, annak minden terhével” – *The Faith I Live By*, p. 48.

Azzal hogy magára vette az emberi természetet, a menny Fejedelmének mivolta sokkal alacsonyabb szintre került az angyalokénál. A porból teremtett ember alsóbb rangú volt, sőt mi több, Jézus nem az Ádám bukása előtti természetét vette fel, hanem amelyet a századok megtépáztak és az öröklött gyengesége befolyásoltak.

„Micsoda látvány a menny számára! Krisztus, aki a bűnnek legkisebb csíráját sem ismerte, felvette az emberi természetet annak megromlott állapotában.” – *Manuscript Releases*, vol. 17, p. 25.

Ezen kívül, emberként Jézus nem a gazdagok közé született, hanem egy szerény ácsmester családjába, bőség és hírnév nélkül. „Felnőtt, mint egy vesszőszál Ő előtte, és mint gyöker a száraz földből, nem volt néki alakja és ékessége, és néztünk reá, de nem vala ábrázata kívánatos” (Ésaiás 53:2).

Ő akarta így, mert nem a külsővel, a hatalommal vagy gazdagsággal szerette volna magára hívni a figyelmet, hanem jellemének szépsége által és elveinek tisztasága által:

„Krisztusnak ’a mi nyomorúságos testünk’-ben (Filippi 3:21) kellett eljönnie, ’emberekhez hasonlóvá lévén’ (Filippi 2:7). A világ szemében nem volt ékessége, ami miatt vonzódtak volna hozzá, mégis Ő volt a testet öltött Isten, a menny és a föld világossága.” – *Jézus Élete*, 15.

„A példakép, aki nem vélte zsákmánynak Istennel való egyenlőséget, magára öltötte természetünket és majdnem harminc évet élt egy szürke galileai városban, elrejtve a hegyek között. Parancsára várt a mennyei angyalsereg, Ő mégsem nevezte magát hatalmasnak és dicsőségesnek. Nem tette a ’Professzor’ jelzőt neve elé, hogy azzal tetszelegjék önmagának. Ács volt, aki munkaadóit szolgálva fizetésért dolgozott, s ezzel megmutatta, hogy a menny igen közel jöhet hozzánk a mindennapi életben, és a mennyei udvarok angyalai őrzik azok lépteit, akik Isten parancsa szerint járnak.” – *Szemelvények*, 2. kötet, 152.

„Fel nem foghatjuk, hogyan válhatott Krisztus kicsiny, öntudatlan csecsemővé. Olyan fenséges szépségben is eljöhett volna földünkre, mely teljesen különbözött volna az emberi külsőtől. Arca fénytől ragyoghatott volna, alakjára nézve pedig magas és csodálatraméltó lehetett volna. Megjelenése elbűvölhette volna a rá tekintőket, de Isten úgy tervezte, hogy emberfiaként jelenjen meg a földön.

„Jézus nem az Ádám bukása előtti természetét vette fel, hanem amelyet a századok megtépáztak és az öröklött gyengeségek befolyásoltak.”

Hasonlóvá kellett válnia az emberi családnak és a zsidó nemzethez tartozó emberekhez. Külseje olyan volt, mint másoké és nem pedig olyan, akire szépsége vagy különbözősége miatt felfigyelnek. Az emberi család tagjaként kellett jönnie, és emberként kellett megállnia a menny és föld előtt.” – *Lift Him Up*, p. 75.

„Jézus választotta az alacsonyrendűek sorsát és nem pedig azokét, akiknek hatalmuk van, jómódúak és befolyásosak. Nem az Ő szándéka az, hogy a külsőségek kápráztassák el az embert. A mennyei igazságnak kell befolyásoló erővel bírnia. Ártatlan és magasztos természeténél fogva egyezett bele, hogy emberi természetet öltön magára és eggyé váljon a bukott fajjal.” – *The Signs of the Times*, April 25, 1892.

Az embernek Fia: a mennyet és földet összekötő híd

Földi élete során Jézus úgy utalt magára, mint az „embernek Fia”. Ezt ismételve fejezte ki ragaszkodását az emberi fajhoz, és misszióját, hogy ismét összekapcsolja Istent az emberrel. Ez a ragaszkodás nem csak kijelentés volt, hanem földi életének valósága:

„Krisztus nem színlelte, hogy felvette az emberi természetet, hanem valóságosan felvette azt. Valóban emberi természete volt.”

– *Szemlények*, 1. kötet, 233.

„Krisztus eggyé vált az emberi családdal. Emberi nyelven szólt. Osztozott nehézségeikben és nyomorukban. Együtt evett asztaluknál és velük együtt fáradzott. **Mindezek bizonyítják, hogy teljes mértékben eggyé vált az emberiséggel.**” – *Manuscript Releases*, vol. 17, p. 27

Csupán ily módon valósulhatott meg a megváltás terve és emelkedhetett fel az emberiség reménytelen helyzetéből: „[Isten] nem tudta az embert az isteni természetben

részesíteni, míg egyszülött Fia, aki egyenlő Ővele, le nem hajolt az emberhez oda ahol az volt.” – *Manuscript Releases*, vol. 17, p. 27

„Az Úr Jézus áthidalta azt a szakadékot, amely a bűn következtében létrejött. Összekapcsolta a földet a mennyel, és a véges embert a végtelen Istennel.” – *Our High Calling*, p. 48.

Krisztus, mint ember, saját akaratából adta oda életét, mint váltságdíjat az emberiség bűnéért. Nem a körülmények áldozata volt, sem pedig a gonosz embereké. Nem a kezeiben és lábaiban lévő szögek tartották a kereszten függve, hanem a bukott fajért érzett szeretete miatt jött, hogy megváltson és tűrjön egészen a végig, fájdalmas halált szenvedve a szegyeteljes kereszten.

„Krisztus elfordulhatott volna a bukott lényektől. Bánhatott volna velük úgy, mint ahogyan azt, mint bűnösök megérdemelték. De inkább még közelebb jött a bukott emberiséghez.” – *Manuscript Releases*, vol. 17, p. 27.

„De Krisztusban szorosabb egységbe jutunk Istennel, mint ha sohasem buktunk volna el. Az Üdvözítő felvette emberi természetünket, s ezzel olyan kötelékkel fűzte magát az emberiséghez, amit többé széttegni nem lehet. Örökre magához kötözött minket...”

Fiának személyében Isten örökbe fogadta az emberi természetet, és a legmagasabbra, a mennybe helyezte... A megdicsőült Krisztus a mi testvérünk. Az emberiség magába zárja a mennyet, a Végtelen Szeretet pedig keblére öleli az emberiséget.” – *Jézus Élete*, 17.

Annak jelentősége, hogy Krisztus az embernek Fia lett

Jóllehet elvesztettük istenadta értékünket és a bűn miatt alávettünk halálnak, Krisztus eljött, hogy visszaszerezze számunkra Isten

fiainak és leányainak méltóságát, és hogy mennyei Atyánk jellemét visszaállítsa bennünk. Ez az emberi élet célja, amit nem lehetett volna megvalósítani anélkül, hogy Megváltónk embernek Fia ne lett volna.

Isten Fiának emberi természete a legfőbb kell legyen számunkra, és az a tény, hogy Isten egyszülött Fiát adta – a menny Fejedelmét – hogy gyermekként megszülessen e világon, hogy éljen és haljon értünk, feltámadjon és mindörökre az „ember Fia” maradjon, és ez mind az irántunk érzett nagy szeretetének nyomós bizonyítéka.

Nem lehet nagyobb ok a megkönnyebbülésre, öröme, halára és szeretetre, mint az a meggyőződés, hogy Isten nem vont vissza semmi olyant, ami elősegítheti üdvösségünket:

„Amikor Isten Fiát adta, akkor az egész mennyet adta. Többet nem adhatott.” – *Temperance*, p. 286.

Micsoda bátorító gondolat! Isten már feláldozta a legfontosabbat! Jézus Krisztus mindörökre a miénk! Isten a mi oldalunkon van, készen arra, hogy örökkévaló boldogságunkhoz Krisztussal együtt megadjon minden szükségést. Mi más kell még ahhoz, hogy boldogok legyünk és hálával teltek, valamint bizalommal teltek életünk hátralévő részében?

„Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt. Minekutána azért most megigazultunk az ő vére által, sokkal inkább megtartatunk a harag ellen ő általa. Mert ha, mikor ellenségei voltunk, megbékéltünk Istennel az ő Fiának halála által, sokkal inkább megtartatunk az ő élete által minekutána megbékéltünk vele. Nemcsak pedig, hanem dicsekedünk is az Istenben a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által most a megbékélést nyertük” (Róma 5:8-11).

Legyen neve mindig dicsőítve ezért!

Jézus, mint Főpapunk

Írta Viktor Pisanyuk

Bevezetés

1844 ősze volt. Az emberek kis csoportja nagy vágyakozással fogadta el annak a tényét, hogy az Úr nem hagyta el őket. Ahogy olvasták az ihletett ígét újra meg újra, figyelmük Dániel 8:14 és Habakuk 2:3 versekre irányult: „És monda nékem: Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága. [angolban – megtisztíttatik a szenthely]” „Mert e látomás bizonyos időre szól, de vége felé siet és meg nem csal; ha késik is, bízzál benne; mert eljön, el fog jönni, nem marad el!” Az egész földet betöltő üzenetet nagyon sokan fájdalmasan gúnyolták. A több mint 50 000-ból, akik várták a dicsőséges eseményt, alig maradt valaki. Mindannyian a megváltó eljövetelét várták mennyei felhőben – Krisztust, a Messiást, aki ítélkezik. De nem jött el. Egy prófécia teljesedett be így, amely megjövendölte, hogy akire várnak megkeserítő csalódást okoz majd (lásd Jelenések 10:9). Mi következett ezután? Az Úr a Zsidókhoz írt levélre vonta gyermekeinek figyelmét és mély imával, gondos mérlegeléssel a mennyei szentély

és az abban folyó szolgálat világossá lett előttük. Ez az értékes igazság lett az Advent hit alapja.

Az élet üzenete

Amióta megjelent a bűn földünkön, habár ítélet hangzott el az emberek fölött, de Isten a megváltás ígétét adta (lásd 1 Mózes 3:15). Minden korban várták Isten hűségesei a megváltás dicsőséges tervének csúcspontját. Hit által az első feláldozásával vér ontatott. Az ártatlan állat élete rámutatott a megváltásra Isten Bárányának áldozatával. A pátriárkák idejében Isten minden gyermeke a Kálváriát tekintette egyetlen lehetőségüknek – Isten Fiának halála biztosította a megváltást mindazoknak, akik elfogadták Őt.

A papság

Egy különleges engesztelési szertartást végzett minden család. A feladat végrehajtása a családfőre volt bízva.

„Régen az apa volt a család ura és papja, és hatalmat gyakorolt gyermekei felett akkor is, amikor már nekik is saját családjuk volt. Leszár-

mazottait arra tanította, hogy mind vallási, mind világi ügyekben őt tekintsék felettesüknek.” – *Pátriárkák és Próféták*, 109. Később, amikor Isten az evangéliumot a földi szentélyben lévő szolgálatokon keresztül akarta bemutatni, egy utasítást adott Mózesnek, a népe számára látható vezetőnek, hogy csupán a Lévi törzse – amely hűségesen megállt egy lelki krízis alkalmával – szolgálhat, mint pap a földi sátortemplomban. Az evangélium megjelenítése volt ez jelképekben és szimbólumokban. „Az előrevetített jelképek rendszerre tömören az egész evangéliumot foglalta magában; szemléltetés volt, amelyben a megváltás ígérétei egyesültek.” – *Apostolok Története*, 10.

A sátortemplom szolgálatai

Mindennap folytak szolgálatok. Volt reggeli, esti áldozat, engesztelő áldozat és így tovább. Azonban a bűnbánó bűnös számára volt egy különleges rendelkezés a bűnért való áldozattal. Miután elismerte törvényszegését, a bűnösnek egy állatot kellett vinnie, megvallotta bűnét miközben kezét az áldozat fejére tette és saját kezével kellett az állat életét elvennie. Ezután a pap bevitte a vért a szentélybe és a függöny elé hintette, amely mögött ott volt a törvény. Az ily módon bemutatott áldozat által számíthatott az életre a bűnös. A bűnért való engeszteléskor egy élet lett feláldozva, ez az élet volt az elégtétel Isten megszegett törvényéért. (lásd 3 Mózes 4:1-7)

„A bűnaldozatokban, amelyeket az év folyamán bemutatnak, a bűnös helyett helyettest fogadtak el; az áldozati állat vére azonban nem nyújtott teljes engesztelést a bűnért. Csak eszköz volt, amellyel a bűnt átvitték a szentélybe.” – *Pátriárkák és Próféta*, 313.

Isten jelenlétében

Jóllehet a papokat elválasztotta a közösségtől a felszentelés és a szent szolgálat, de ez nem azt jelentette, hogy nem vétkeztek, ezért önmagukért is kellett vinniük áldozatot. „Mert minden főpap emberek közül választván, emberekért rendeltetik az Isten előtt való dolgokban, hogy ajándékokat és áldozatokat vigyen a bűnökért. Aki képes együttérezni a tudatlanokkal és tévelygőkkel, mivelhogy maga is körül van véve gyarlósággal. És ezért köteles, miképpen a népért, azonképpen önmagáért is áldozni a bűnökért” (Zsidók 5:1-3). Viszont nem minden lévita lehetett pap. Volt egy különleges feltétel a papok számára, amely szerint alkalmasak lehettek a jövőbeli Pap munkájának bemutatására, aki Igaz és Hű Pap a Melkisédek rendje szerint. A Szentírásban így olvashatjuk: „De ez esküvéssel, az által, aki azt mondá néki: Megesküdött az Úr, és nem bánja meg, te pap vagy örökké, Melkisédek rendje szerint: Annyiban jobb szövetségnek lett kezesévé Jézus. És amazok jóllehet többen lettek papokká, mert a halál miatt meg nem maradhattak: De ennek, minthogy örökké megmarad, változhatatlan a papsága. Ennekokáért ő mindenképpen idvezítheti is azokat, akik ő általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzék érettök. Mert ilyen főpap illet vala minket, szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott, és aki az egeknél magasságosabb lón. Akinek nincs szüksége, mint a főpapoknak, hogy napról-napra előbb a saját bűneiért vigyen áldozatot, azután a népeiért, mert ezt egyszer megcselekedte, maga-magát megáldozván” (Zsidók 7:21-27).

„Isten egyedül Áronnak és fiainak engedte meg, hogy az Úr előtt

A Bárány elvette a világ bűneit. Viszont a vért be kellett vinni a mennyei szentélybe az erkölcsi törvény, a Tízparancsolat elé bemutatásra.

szolgáljanak. A törzs maradékát Isten csak azzal a feladattal bízta meg, hogy viseljék gondját a szent sátornak és berendezésének, valamint segítsenek a papoknak szolgálatukban, de ők maguk nem mutathattak be áldozatot, nem égethettek tömjént és nem nézhettek a szent tárgyakra addig, amíg azok befedetlenek voltak.” – *Pátriárkák és Próféta*, 307.

Minden alkalommal, amikor a papok magukra vették tisztségüket a szentélyben, meg kellett mosniuk kezüket és lábukat:

„Azért helyezték a mosdót az oltár és a gyülekezet közé, hogy mielőtt Isten jelenlétébe léptek volna, a gyülekezet szemeláttára megmosták kezüket és lábukat. Milyen benyomást kellett ennek tenni a gyülekezetre? Azt kellett az emberek eszébe juttatni, hogy az utolsó porszemet is le kell mosni, mielőtt Isten jelenlétébe lépnek; mert magasztos és szent az Úr és ha nem tesznek eleget a tisztaság feltételeinek, akkor a halál fiai.” – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 614.

A főpap

A naponkénti szolgálatot az udvarban és a szentély első helyiségében végezték, de egyszer egy évben a szentek szentjében is. Ez egy különleges nap volt, amire előre készülni kellett és csak a főpapnak volt joga, hogy a Láthatatlan jelenlétébe lépjen és kivételes szolgálatot végezzen. Meg kellett tisztítsa a szentélyt a megvallott bűnöktől, amelyeket szimbolikusan vittek be a frigyládát elválasztó függöny felé hintett vérrel. Ezen bűnöket vitte a bak lakatlan területre. A pap áldást mondott Izrael népe felett a következő évre. Az örömteli sátoros ünnep következett és a nép boldog volt a kapott megváltásért és a jövőbeni életükre mondott áldásokért.

A főpap öltözete

„A főpap ruhája fenséges tisztségéhez illően drága anyagból mesterialien készült öltözet volt. A papok vászon ruhája mellett a főpap még egy egy darabban szőtt kék színű köntöst is viselt. Ennek a köntösnek alját arany csengettyűk és kék, bíborpiros és skarlátvörös gránátalmák díszítették. A köntösön kívül volt az efód, egy rövidebb arany, kék, bíbor, skarlát és fehér színekből álló öltözet. Ezt az efódot ugyanilyen színű gyönyörűen kidolgozott öv szorította össze. Az efód ujjatlan volt, és az arannyal kihímzett vállpántjain ónixkő ékeskedett, amelyekbe Izrael tizenkét törzsének a nevét vésték be.

Az efód felett volt a mellvért, a papi díszruha legszentebb darabja. Ezt ugyanabból az anyagból készítették, mint az efódot. Alakja négyszögletű, nagysága arasznyi volt. Aranykarikákba fűzött kék zsinóron függött le a pap válláról. A szélét különböző értékes kövekből formálták. Ezek a kövek ugyanazok a kövek voltak, amelyek Isten városának tizenkét alapját alkotják. A mellvért tizenkét követ foglaltak aranyba. Ezeket négy sorban rendezték el, és miként a vállpántokban levő kövekbe, ezekbe a kövekbe is belevésték a tizenkét törzs nevét. Az Úr parancsolta: 'És viselje Áron az Izrael fiainak neveit az ítélet hósenén, az ő szíve felett, amikor bemegy a szenthelyre, emlékeztetőül az Úr előtt szüntelen' (2Mózes 28:29). Így Jézus Krisztus, a nagy főpap mentségül hozza fel vérét az Atya előtt a bűnösökért, mert a szívében viseli minden bűneit megbánt ember nevét. A zsoltáríró ezt mondja erről: 'Rólam is, noha én szegény és nyomorult vagyok, az én Uram visel gondot' (Zsoltárok 40:18). A mellvértnek a jobb és a bal szélén egy-egy nagy és csillogó kő volt. Ezek Urim és Thumimként voltak ismertek. Isten ezeken

keresztül ismertette meg akaratát a főpappal. Amikor ügyeikben az Úr elé járultak döntés végett, és a világosság dicsfénye jobbról világította meg az értékes követ, az az isteni beleegyezés jele volt, míg Isten tiltakozásának és rosszallásának bizonyítéka volt, ha balról árnyékolta be a követ.

A főpap süvege fehér vászonból készített turbán volt. Ehhez kék csipkével egy arany lemezt csatoltak, amely ezt a feliratot hordozta: 'Szentség az Úrnak'. Mindennek, ami kapcsolatban volt a főpap öltözetével és magatartásával, olyanak kellett lennie, hogy felkeltse Isten imádatának, szentségének érzetét, sőt azt is, hogy milyen tisztaságot követel azoktól, akik színe elé járulnak.

Nemcsak magának a szentélynek, hanem a papok szolgálatának is azt kellett igazolnia, hogy ők 'a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának szolgálnak' (Zsidók 8:5). – *Pátriárkák és Próféta*, 308. 309. Mindez azt a tényt mutatja, hogy a Főpapon keresztül Isten családja minden tagjának van képviselője a Mindenható előtt.

A váraozók hitét erősítő igazság

Pál apostol az emberek figyelmét az Ótestamentum evangéliumára irányítja, amely a szentélyi szolgálatban volt bemutatva. „Fődolog pedig azokra nézve, amiket monduk, az, hogy olyan főpapunk van, aki a mennyei Felső királyi székének jobbjára üle. Mint a szent helynek és amaz igazi sátorak szolgája, amelyet az Úr és nem ember épített” (Zsidók 8:1.2). „[A Megváltó] halálának és feltámadásának erejében Ő szolgája lett 'ama szent helynek és amaz igazi sátorak... amelyet az Úr és nem ember épített' (Zsidók 8:2). Emberek emelték a zsidó szenthelyet, emberek építették a zsidó templomot; de az égi szentélyt, amelynek a földi csak mása, nem emberi építész készítette. 'Ímé, egy férfiú, a neve Csemete... megépíti az Úrnak templomát! És nagy lesz az ő dicsősége, és ülni és uralkodni fog az ő székében, és

pap is lesz az ő székében' (Zakariás 6:12-13).” – *Jézus Élete*, 129. 130.

Az 1844-es csalódást Isten hűséges gyermekeinek egy kicsiny csoportja átélte; számukra megvilágosodott az igazság arról, hogy a mennyei szentélyben az engesztelési szolgálatot végezték. Végül megértették azt is, hogy az Ótestamentum szolgálat az csupán előrevetítette azokat a dolgokat, amik az Újtestamentum alatt történnek meg. Sajnálatos, hogy sok Biblia olvasó gondolja úgy, hogy az engesztelési szolgálat befejeződött a Kálvárián. A keresztre feszítés a megváltás tervének csupán egy része volt. A Bárány elvette a világ bűneit. Viszont a vért be kellett vinni a mennyei szentélybe az erkölcsi törvény, a Tízparancsolat elé bemutatásra.

„És most a szentek szentjében [akik hittek az Ő második eljövö-

telébe] újra meglátták Jézust, könyörülő Főpapjukat, aki nemsokára királyként és szabadítóként jelenik meg. A szenthelyről sugárzó fény megvilágította a múltat, a jelent és a jövőt. Tudták, hogy a gondviselő Isten tévedhetetlenül vezette őket.”

– *A Nagy Küzdelem*, 378.

Főpapunk a mennyei szentélyben

Jánosnak meg lett mutatva, hogy feltámadása után Krisztus felment a mennybe és elkezdte szolgálatát a szentély első helyiségében: „Megfordulék azért, hogy lássam a szót, a mely velem beszéle; megfordulván pedig, láték hét arany gyertyatartót. És a hét gyertyatartó között hasonlót az ember Fiához, bokaig érő ruhába öltözve, és mellénél aranyövvel körülövezve. Az ő feje pedig és a haja fehér vala, mint a fe-

Milyen magatartást tanúsított a nép az Engesztelés napján? Mit tettek? – Az alázat és böjt ideje volt ez. Nem egy évente felmerülő életbevágóan fontos megoldandó kérdés volt, hanem az örökélet kérdése volt.

hér gyapjú, mint a hó; és a szemei olyanok, mint a tűzláng” (Jelenések 1:12-14). A földi sátortemplomban, volt mikor a naponkénti megszo- kott szolgálatokat szüneteltették az első helyiségben, és az engesztelés napjának különleges alkalmá jött el, amelyet a második helyiségben végeztek el. Mikor kezdődött el a mennyei szentélyben az engesztelés napja? Dániel bemutatja: „Nézém, míg királyi székek tétetének, és az öreg korú leüle, ruhája hófehér, és fejének haja, mint a tiszta gyapjú; széke tüzes láng, ennek kerekai égő tűz. Tűzfolyam foly és jó vala ki az ő színe felől; ezerszer ezeren szolgálának néki, és tízezerszer tízezeren állának előtte; ítélok ülének le, és könyvek nyittatának meg” (Dániel 7:9.10). Később János apostol is leírja a mennyei szentélyt és annak szolgálatát, mint ahogyan az első látomásában látta az engesztelési, közbenjárói munkát és aggodalmat az újtestamentumi gyülekezetek hetedik időszakáért. Az ítékezés üzenete erre az időszakra vonatkozik: „És megharagudtak a pogányok, és eljött a te haragod, és a halottak ideje, hogy megítéltesenek, és jutalmat adj a te szolgálóidnak, a prófétáknak és a szenteknek, és akik a te nevedet félik, kicsinyeknek és nagyoknak; és elpusztítsd azokat, akik a földet pusztítják. És megnyilatkozik az Isten temploma a mennyben, és megláttaték az ő szövetségének ládája az ő templomában; és lőnek villámlások és szózatok és mennydörgések, és földindulás és nagy jégeső” (Jelenések 11:18.19).

Ily módon igaznak bizonyult a Jelenések 14. részének üzenete, hogy az ítélet 1844-ben elkezdődött és összhangban volt a próféciai láncolattal. Viszont az ítéletnek a mennyben kellett lennie. Ebből következően 1844-ben Főpapunk a szentek szentjébe ment be, hogy ott elkezdje szolgálatának utolsó szakaszát és ott is marad a kegyelem idő végéig.

„Jézus a mi nagy Főpapunk a mennyben. S ott mit csinál? Közbenjár, és engesztelést szerez népe számára, akik Benne hisznek. Krisztus életszentségét tulajdonul adja nekik, Isten pedig elfogadja őket,

mint akik e világ előtt kinyilatkoztatják alattvalói hűségüket Isten iránt, s megtartják parancsolatait.” – *Bizonyságtételek a Lelkészeknek, 11.*

Főpapunk munkájának jelentősége

Ma, a lelki Izráel figyelme Főpapunk tevékenységének helyére irányul. Milyen magatartást tanúsított a nép az Engesztelés napján? Mit tettek? – Az alázat és böjt ideje volt ez. Nem egy évente felmerülő életbevágóan fontos megoldandó kérdés volt, hanem az örökélet kérdése volt. Ehhez hasonlóan, ma is sok megoldandó kérdés van előttünk: Hogyan viszonyuljunk ahhoz az időszakhoz, amelyben örök sorsunk dől el? Amikor gögösen és arrogánsan viselkedünk, akkor tényleg azt fejezzük-e ki, hogy a mennyei szentély megtisztításának idejében élünk? Lehet, hogy túl gyakran elfelejtkezünk a „régibűneinkről” (lásd 2 Péter 1:9). Eljön majd az idő, amikor a Főpap elhagyja a mennyei szentélyt. Kedves testvérek, barátok: Áldást fog-e hozni? A Főpap vérebe vetett hit által bűneinktől megtisztulhatunk. Közbenjárói munkája nélkül egyetlen bűntől sem tudunk megszabadulni, mely elzárja az örökélethez vezető utat. Az engesztelő áldozat által a mennyei szentélybe kerülnek ezen bűnök, majd pedig eltöröltetnek. Oly széleskörű ezen eljárás, hogy képtelenek vagyunk teljes mértékben megérteni – de ha hitünket vetjük a mindenható Megváltónkban, bízunk kegyelmébe, akkor Ő véghezviszi ezen csodálatos megváltást a mi életünkben.

„Most pedig megváltásunk Vezére nemcsak Közbenjáróként könyörög értünk, hanem Győzőként jogot is formál azokra, akikért győzött... Krisztus, aki megígér-

te, hogy helyettesünk és kezesünk lesz, nem feledkezik el senkiről sem. Nem tudta elviselni, hogy az ember örökre elpusztuljon. Feláldozta érte életét. Könyörülettel és szánalommal tekint mindazokra, akik ráébrednek arra, hogy önmagukat nem tudják megmenteni.” – *Krisztus Példázatai, 104.*

Befejezés

A próbaidő lezárásával sokan rádöbbennek majd az elkárhozás valószínűségére, az örökkévalóságra kiható büntetés kikerülhetetlenségére, és az élet elvesztésére. Ekkor már készek lennének mindent feladni, hogy lehetőséget kapjanak bűneik megbánására a Főpap előtt. Sokan tartanak igényt Krisztusra, mint sajátjukra ma, de mikor megjelenik majd így szól: „Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők” (Máté 7:23). Legyünk hát elővigyázatosak, imádkozzunk, és a Biblia kétségbevonhatatlan prófécijára épülő igaz hitet ne pótoljuk ostoba feltételezésekkel. Neved ott lehet Krisztus szívébe írva, mint ahogyan a földi főpap is viselte egykor a tizenkét drágakövet az ítélet mellvértjén. Hit által láthatjuk Őt a mennyei szentélyben addig a dicsőséges pillanatig, míg így nem kiálthatunk fel: „Ímé Istenünk, akit mi vártunk és aki megtart minket; ez az Úr, akit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadításában” (Ésaiás 25:9). Ha valaki átélt már nagy veszteséget vagy szembesült a halállal, akkor azt képtelen elfelejteni – így pontosan megérti, hogy ő életével tartozik a Megváltó számára. Krisztus áldozata és szolgálata az örökkévalóságban soha nem fog feledésbe merülni. Mi se feledkezzünk meg róla, míg tart rövid földi életünk! Ámen.

Az Új SZÖVETSÉG

A Bibliából és a Prófétaság Lelkéből való
összeállítás B. Monteiro megjegyzéseivel

Nagy szavak?

Eltűzött ígéretek. Mit érnek? Ki szereti az ilyeneket? Senki. Próbálsz belekapaszzkodni az elhangzott szavakba, de azok szétmorzsolódnak, semmivé válnak egy szempillantás alatt – te pedig borzasztóan elégedetlen és csalódott maradsz. Talán át tudjuk érezni Istennek azt a csalódását, amit átélt. Emlékezzünk vissza a következő eseményre:

„Elméne azért Mózes, és elbeszélé a népnek az Úr minden beszédét és minden rendelését; az egész nép pedig egyező szóval felele, mondván: **Mindazokat a dolgokat, amelyeket az Úr parancsolt, megcselekeszszük.** Mózes pedig felírta az Úrnak minden beszédét, és felkele reggel és oltárt építette a hegy alatt, és tizenkét oszlopot, az Izráel tizenkét nemzetsége szerint. Azután elküldte az Izráel fiainak ifjait, és áldozának

égő áldozatokat, és hálaáldozatul tulkokat ölének az Úrnak. Mózes pedig vevé a vérnek felét, és töltötte a medenczékbe; a vérnek másik felét pedig az oltárra hinté. Azután vevé a szövetség könyvét, és elolvasta a nép hallatára; azok pedig mondtak: **Mindent megteszünk, amit az Úr parancsolt, és engedelmessékedünk. Mózes pedig vevé a vért, és ráhinté a népre, és monda: Ímé a szövetségnek vére, melyet az Úr kötött ti veletek, mindama beszédek szerint.**” (2Mózes 24:3-8)

Megbízható ígélet?

Mit jelent a szövetség? Az egy megbízható, nagyon biztos megállapodás, amire számíthatsz. 2 Mózes 24. részében még vérrel is meglett pecsételve. Micsoda csodálatos ígéletet tett a nép. Mennyire volt nemes lelkű egy ilyen kijelentés?

A szomorú és szégyenteljes kiemenetel másról tanúskodik. Néhány résszel később olvashatjuk az alábbi eseményt (amikor Mózes a hegyen Istennel találkozott a nép érdekében):

„Mikor látá a nép, hogy Mózes kékül a hegyről leszállani, egybegyűle a nép Áron ellen és monda néki: Kelj fel, csinálj nekünk isteneket, kik előttünk járjanak; mert nem tudjuk mint lőn dolga ama férfiúnak Mózesnek, aki minket Égyiptom földéből kihozott. És monda nekik Áron: Szedjétek le az aranyfüggőket, amelyek feleségeitek, fiaitok és leányaitok fülein vannak, és hozzátok én hozzám. Leszedé azért mind az egész nép az aranyfüggőket füleiről, és elvívék Áronhoz. És elvevé azokból, és alakítá azt vésővel; így csinála abból öntött borjút. És szóltak: Ezek a te isteneid Izráel, akik kihoztak téged Égyiptom földéről.

Mikor látta ezt Áron, oltárt építette az előtt, és kiálta Áron, mondván: Holnap az Úrnak innepe lesz! Felkelvén azért másnapon jó reggel, áldozának égőáldozattal és hálaáldozattal is; azután leüle a nép enni és inni; azután felkelének játszani.” (2 Mózés 32:1-6)

Hogyan reagált Mózes arra, ahogyan a nép durván megszegte fogadalmát?

„És mikor [Mózes] közeledett volna a táborhoz, látá a borjút és a tánczólást, és felgerjede Mózesnek haragja, és elveté kezéből a táblákat, és összetöré azokat a hegy alatt. Azután fogá a borjút, amelyet csináltak vala, tűzben megégeté, és apróra töré mígnem porrá lett, és a vízbe hintvén, itatá azt az Izráel fiaival. És monda Mózes Áronnak: Mit tett néked e nép, hogy ilyen nagy bűnbe keverted?” (2 Mózés 32:19-21)

Teljes kétségbeesésében, Izráel hűségese pásztor, összetörte a kőtáblákat, miközben erőteljesen azt magyarázta, hogy szégyenletesen megtörték a parancsolatokat. Milyen szánalmas szövetséget kötöttek Szabadítójukkal és Barátjukkal? Egyértelműen olyan ígéret volt az, amire nem lehetett számítani. De miért nem? Mert önmagukban bíztak, csupán az emberi erő gyarlóságára épült. Az elbizakodottság mindig összeomláshoz vezet feszült helyzetben – a történelem számos esetben igazolta ezt Káintól Jéhuig, vagy ahogyan Péter megtagadta az Urat. A csupán halandó és törékeny érdemekben épülő szövetség biztosan kudarcba fullad.

Izráel és a „régii szövetség”

„Isten elvezette őket [népét] a Sinai hegyhez. Kinyilvánította előttük dicsőségét. Megajándékozta őket törvényével és az engedel-

messég feltételének teljesítésétől függően áldások ígérétevel: ’Mostan azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim... És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép’ (2 Mózés 19:5-6). **A nép nem fogta fel saját bűnös voltát. Azt sem, hogy Krisztus nélkül lehetetlenség volt számukra Isten törvényének megtartása. Mindezek ellenére készségesen léptek szövetségre Istennel. Úgy érezték, hogy képesek voltak és lesznek saját igazságukat létrehozni és ezért merték kijelenteni:** ’Mindent megteszünk, amit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk’ (2 Mózés 24:7). Áhítatot keltő fenséggel tanúbizonyságot tettek a törvény kihirdetéséről, és rémülten remegtek a hegy előtt. Ám csak néhány hét telt el és máris megszegték Istennel kötött szövetségüket és leborulva imádták a faragott képet. **Nem remélhették Isten tetszését egy olyan szövetség útján, amelyet megszegtek...**

Az ’ó szövetségnek’ ezek voltak a kifejezései: Engedelmeskedj és élsz!: ’És adám nékik parancsolatimat, és törvényimet... melyeket az ember ha cselekszik, él azok által’ (Ezékiel 20:11; 3 Mózés 18:5), de ’átkozott, aki meg nem tartja e törvénynek ígét, hogy cselekedje azokat’ (5 Mózés 27:26).” – *Pátriárkák és Próféták*, 331. 332.

Istenben mindig lehet bízni, viszont népe megtörte fogadalmát és így érvénytelenítették azt. Megutálta-e őket és visszavonta-e pártfogását tőlük? Megutál-e bennünket és visszavonja-e pártfogását tőlünk ha vétkezünk? Nem, semmi esetre sem. Inkább kegyelmesen oktatja mindazokat, akik tanulni szeretnének. Figyeljük meg, mit tanulha-

tunk meg Isten nagy kegyelméről:

„Mivel a bálványimádás és az erkölcsi romlottság közepette éltek [Ábrahám gyermekei], ezért nem volt valódi fogalmuk Isten szentségéről, saját szívük rendkívül bűnös voltáról. Képtelenek voltak felfogni, hogy saját erejük és akaratuk nem elegendő ahhoz, hogy igazán engedelmeskedni tudjanak Isten törvényének. Azt sem tudták igazán megérteni, hogy szükségük van megváltóra. Mindezekre meg kellett tanítani őket...”

Most azonban, mikor belátták bűnös voltukat és azt is, hogy bocsánatra van szükségük, **tudatára ébredtek annak, hogy nem lehetnek meg ama Megváltó nélkül**, aki az ábrahámi szövetségben jelentette ki magát, és az áldozati felajánlásokban vetítette előre árnyékát. Most a hit és a szeretet, Istenhez kötötte őket, mint a bűn kötelékéből való szabadítóhoz. Most már előkészültek arra, hogy értékeljék és megbecsüljék az új szövetség áldásait...

Az ’új szövetséget’ ’jobb ígéretekre’ fektették le; a bűnök bocsánatának és Isten kegyelmének ígéréte, hogy megújítsa a szívet és összhangba hozza Isten törvényének alapelveivel. ’Hanem ez lesz a szövetség, amelyet e napok után az Izrael házával kötök, azt mondja az Úr: Törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és az ő szívökbe írom be, és Istenökké leszek, ők pedig néppemmé lesznek... megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem’ (Jeremiás 31:33-34).

Ugyanazt a törvényt, amelyet a kőtáblákra véstek, a Szentlélek a szív tábláira írta. Ahelyett, hogy saját igazságunk létrehozásán fáradozunk, inkább fogadjuk el Krisztus igazságát! Az ő vére engesztelés bűneinkért. Engedelmességét nekünk tulajdonítja Isten. Azután a Szentlélek által megújított szív megtermi majd ’a Lélek gyümölcsseit’. **Krisztus kegyelme útján az Isten törvénye iránti engedelmeségben élünk, amely törvényt a szívünkbe írta.** Ha már Krisztus Lelke lakozik bennünk, akkor ép-

Az ’új szövetséget’ ’jobb ígéretekre’ fektették le; a bűnök bocsánatának és Isten kegyelmének ígéréte, hogy megújítsa a szívet és összhangba hozza Isten törvényének alapelveivel.

pen úgy járunk és lakozunk ezen a földön, ahogy Ő járt és lakozott.” – *Pátriárkák és Próféták*, 331. 332.

Mit mondhatott el Jézus önmagáról, míg embernek Fiaként itt élt a földön? „Hogy teljesítem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van” (Zsoltárok 40:9). Teljes mértékben tanúsíthatta: „Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek” (János 8:29). A legnagyobb kísértések ellenére is elmondhatta „a világ fejedelmé”-ről – aki csaló és a lelkek ellensége – hogy „én bennem nincsen semmije” (János 14:30).

„Meváltónk még gondolatban sem engedett a kísértés hatalmának.” – *A Nagy Küzdelem*, 554. A gonosz törvényellenes és megtévesztő ravaszsága nem érinthette Jézus szívének húrját. Ilyen lelki állapotra kell nekünk is eljutnunk. „Ebben az életben kell elszakadnunk a bűntől Krisztus engesztelő vérébe vetett hit által. Drága Meváltónk kér, hogy zárkózzunk fel mellé, és egyesítsük gyengeségünket az Ő erejével, tudatlanságunkat az Ő bölcsességével, érdemtelenységünket az Ő érdemeivel.” – *A Nagy Küzdelem*, 554.

Az ábrahámi szövetség

„Amiként a Biblia két törvénnyel ajándékoz meg bennünket: egy változhatatlan és örökkévaló törvénnyel és egy ideiglenes, átmeneti törvénnyel, azonképpen szövetség is kettő van. A kegyelem szövetsége volt az első, amelyet Isten Éden kertjében kötött az emberrel, amikor a bűneset után azt az ígéretet adta, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos majd. Ez a szövetség minden embernek bocsánatot és Isten támogató kegyelmét ajánlotta fel a jövőre a Krisztusban való hit és az engedelmség által. Az örök életet is megígérte nekik az Úr azzal a feltétellel, hogy hűségesek maradnak Isten törvényéhez. A pátriárkák így kapták meg az üdvösség reménységét.

Ugyanezt a szövetséget újította meg Isten Ábrahámval a követ-

„Meváltónk még gondolatban sem engedett a kísértés hatalmának.”

kező ígéletben: 'És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei' (1 Mózes 22:18). Ez az ígélet Krisztusra mutatott. Így fogta ezt fel Ábrahám is (lásd Galata 3:8.16), és bűnei bocsánatáért Krisztusban bízott. Ez volt az a hite, amelyet Isten igazságul számított be néki.

Az Ábrahámval megújított szövetség Isten törvényének tekintélyét is fenntartotta... (lásd 1Móz 17:1.7; 26:5)

Bár ezt a szövetséget Isten Ádámval kötötte meg és Ábrahámval csak megújította, mégis egyedül Krisztus halálával teljesedhetett be. Isten ígérete alapján azóta létezett, mióta Isten először adott hírt a megváltásról és azt hittel elfogadták. Attól az időponttól kedve azonban, **amikor Krisztus halálával jóváhagyta ezt a szövetséget, már új szövetségnek nevezték. Ennek az Újszövetségnek is Isten törvénye az alapja. Egyszerűen arról intézkedett, hogy az emberek ismét összhangba kerüljenek az isteni akarattal. Oda vezette el az embereket, ahol engedelmeskedni tudnak Isten törvényének...**

Az ábrahámi szövetséget Krisztus vére hitelesítette. Ezt a szövetséget 'második' vagy 'új' szövetségnek nevezzük, mivel azt a vért, amellyel megpecsételték, az első szövetség vére után ontották ki. Az, hogy ez az új szövetség már Ábrahám napjaiban is érvényes volt nyilvánvaló abból a tényből, hogy Isten ígérete és esküje erősítette meg, mégpedig 'két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon' (Zsidók 6:18).” – *Pátriárkák és Próféták*, 330. 331.

Egy általános szemlélet eloszlása

Sok hamis tanító próbálja ma azzal ámítani az őszinte lelkeket, hogy a Tízparancsolat az 'ő szövetség', valamint hogy az 'új

szövetség' nem más, mint hinni Krisztusban (törvény nélküli hit). Veszélyes dolog szétválasztani Krisztust és a szent erkölcsi törvényt, hiszen ez az Ő örökérvényű tökéletes jelleme, a szeretet. Jézus soha nem beszélt a hitnek egy ilyen eltorzított szemléletéről. A kérdés önmagától felmerül: „Ha pedig az ábrahámi szövetség már magában foglalta a megváltás ígéletét, akkor miért alkottak egy másik szövetséget a Sinai hegyen?” – *Pátriárkák és Próféták*, 331.

A válasz is adott:

„Rabszolgasága idején a nép nagymértékben elvesztette Isten ismeretét és az ábrahámi szövetség alapelveinek ismeretét is. Egyiptomból való kiszabadításuk után **Isten igyekezett feltárni előttük hatalmát és kegyelmét, hogy ezek elvezessék őket oda, ahol minden arra indítja majd őket, hogy egyedül csak őt szeressék és egyedül csak benne bízzanak.** Isten azért vezette őket a Vörös-tenger partjára – ahol a nyomukban lévő és őket üldöző egyiptomi hadsereg miatt megmenekülésük lehetetlennek látszott – **hogy felfoghassák teljes tehetetlenségüket és az isteni segítségre való szükségüket.** Isten csak azután szabadította ki őket az egyiptomiak kezéből, a biztos pusztulásból, miután megértették helyzetüket. **Akkor és ott megtelt a szívük Isten iránti hálával, szeretettel és Isten hatalmában való feltétlen bizalommal.**” – *Pátriárkák és Próféták*, 331.

Hogyan vonatkoztatható ez ránk ma? Pál apostol bemutatja: „Megigazulván azért hit által, békeségünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.” „A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-e a hit által? Távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük.” „Mert ami a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtelen vala a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a

bűnért, kárhozzátá a bűnt a testben. Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.” (Róma 5:1; 3:31; 8:3.4)

Meg lehet-e tartani az erkölcsi törvényt egészében?

„Ha az ábrahámi szövetség alatt lehetetlen lenne megtartani Isten törvényeit, akkor mindannyian elvesznénk. Az ábrahámi szövetség a kegyelem szövetsége. 'Kegyelem által tartattatok meg.' (idézve János 1:11.12) Engedetlen gyermekek? Nem, hanem Isten összes parancsolatai iránt engedelmesek. Ha lehetetlenség lenne parancsolattartóknak lennünk, akkor miért teszi Isten szeretetünk bizonyítékává a parancsolatainak megtartását?”
– *A Te Igéd Igazság, 10.*

Az új szövetség idejében Isten csodálatos kegyelmében és erejében részesülünk, hogy engedelmeskedhessünk. Ha fogyasztjuk szavait – ha az élet Kenyerével táplálkozunk, és az részünké válik – akkor földi természetünk megsemmisül és felülről való étellel erősödünk meg. Az új szövetségben már nem vagyunk a törvény büntetése alatt, mert a törvény szívünkben van. „Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait; az ő parancsolatai pedig nem nehezek. Mert mindaz, ami az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.” (1 János 5:3.4)

Erő a bűnbeteg lelkeknek: jóvátenni az eltúlzott ígéretet

Tehetetlennek érzed-e magadat olykor – a helytelen szokások, a hiányos erkölcs és a tökéletlenség rabszolgájának? Lehetséges, hogy így van, de ezzel nem vagy egyedül:

„A kísértés irtózatossághalmát... érezve sok ember kétségbeesésében így kiált fel: 'Nem tudok a bűnnek ellenállni!' Mondd meg nekik, hogy lehet és muszáj ellenállniuk! Lehet, hogy újra és újra kudarcot vallanak, de nem kell mindig elbukniuk...

Semmilyen öröklött vagy szerzett tulajdonságnak vagy hajlamnak nem rabjai azok, akik Krisz-

tusba helyezték bizalmukat. Alantás tulajdonságaik rabsága helyett ők uralkodnak minden vágyon és szenvedélyen. Isten nem hagyja, hogy saját erőnkkel küzdjünk a bűn ellen. Bármilyen öröklött vagy szerzett hajlamaink legyenek is a rosszra, győzni tudunk azzal az erővel, amelyet Ő készséggel ad nekünk...

Ha átengedjük akaratunkat Krisztusnak, a mennyei lépünk szövetségre, és fentről kapunk erőt az állhatatossághoz. A tiszta és nemes élet – az étvágy, a bűnös kívánság feletti győzelem élete – lehetséges mindazok számára, akik gyenge, ingatag emberi akaratukat egyesítik Isten mindenható, rendíthetetlen akaratával.” – *A Nagy Orvos Lábnymán, 115. 116.*

„Sokan kérdeik: 'Hogy adhatom át magamat teljesen Istennek?' Kívánád átadni magad; de ahhoz, hogy ezt saját erődből elérjed, gyenge és tehetetlen vagy, mert a kételkedés kötelékei és bűnös életed szokásai rabságban tartanak. Ígéreteid és elhatározásaid fővényre vannak építve; gondolataidat, szenvedélyeidet és érzelmeidet nem vagy képes uralni. Megszegett ígéreteid és be nem tartott fogadalmid megingatják őszinteségedbe vetett hitedet, csüggedsz, és azt hiszed, hogy Isten nem fogadhat el. Azonban ne ess kétségbe! Amit meg kell értened, az: az akarat tényleges ereje. Ez az emberi természet uraló erő, a döntés vagy a választás hatalma. Minden az akarat helyes irányú tevékenységétől függ. A választás képességét Isten megadta az embernek; téled függ, hogy helyesen élj azzal. Bár szívedet nem változtathatod meg, és saját erődből Istent nem szeretheted, mégis szabad választásodtól függ, hogy Őt szolgálj. Mihelyt átadod néki akaratodat, Ő fogja benned munkálni úgy az akarat, mint a cselekvést. Ily módon egész lényedet Krisztus Lelke uralja; szereteted Isten Fiában összpontosul, s gondolataid összhangban lesznek vele.

Ha csak kívánság marad a jóság és szentség utáni vágyakozásunk, az semmit sem ér. Sokan, bár remé-

lik és vágyakoznak arra, hogy Isten gyermekei legyenek, mégis elvesznek. Sohasem jutnak el odáig, hogy akaratukat Istennek alárendeljék. Nem döntenek most: keresztények akarunk lenni!

Ha akaratodat és kívánságaidat tettekké érleled, tökéletes átalakulás mehet végbe életedben. Ha akaratodat teljesen alárendeled a Megváltónak, akkor egy minden erőt és uralmat felülmúló magasztos hatalommal egyesülsz. Akkor az állhatatossághoz felülről fogsz erőt nyerni, és így, állandóan átadva magad Istennek, képes leszel új életet, a hitnek életét élni!” – *Jézus-hoz Vezető Út, 37. 38.*

Nem szabad elmulasztanunk az ilyen ígéreteket, mint amilyenek ezek, amik kegyelmesen megadtak minden bűnbánó léleknek a Mindenható Teremtő által. A küzdelem már eldőlt; Krisztus áldozata a Kálvárián garantálja a győzelmet.

Ő szövetségtől az új szövetségig

„Mert ha az az első [szövetség] kifogástalan volt volna, nem keresztetett volna hely a másodiknak. Mert dorgálván őket, így szól: 'Ímé napok jönnek, ezt mondja az Úr, és az Izráel házával és Júdának házával új szövetséget kötök. Nem azon szövetség szerint, amelyet kötöttem az ő atyáikkal ama napon, mikor kézen fogtam őket, hogy kivesszem Égyiptomból, mert ők nem maradtak meg abban az én szövetségemben, azért én sem gondoltam velök, mondja az Úr. Mert ez az a szövetség, melyet kötök az Izráel házával, ama napok multán, mond az Úr: Adom az én törvényemet az ő elméjükbe, és az ő szívökbe írom azokat, és leszek nekik Istenök és ők lesznek nekem népem.'” (Zsidók 8:7-10)

Ragadjuk hát meg őszintén Krisztus által az új szövetséget. Ha így cselekszünk, nem fog az semmivé válni, mint hiába való ígéret. Sokkal inkább magához erősít a szeretet kötelékével, örökkévaló kötelékkal.

VÉR A

SZENTEK
SZENTJÉBEN

Írta D. Jeyasingh

Vér! A bíborvörös, kissé sűrű anyagot mindannyian jól ismerjük, aminek nagyon fontos és komoly szimbolikus jelentése van. Az élet és halál jelképe (1 Mózes 9:4-6). Ez az általános és nélkülözhetetlen összekötőelem minden emberi lénynek megadatott, mivel az Isten „az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározván eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait” (ApCsel 17:26).

Egy erőszakos korban a vér természetes dolog az ember számára. Földünkön naponta ontanak ki vért szándékosan. A Béke Fejedelme még sem vágyik arra, hogy népe ilyen dologba keveredjen, hiszen megparancsolta, hogy „ne legyen közösségek a sötétségnek gyümölcstelen cselekedeteivel, ha-

nem inkább meg is feddjétek azokat. Mert amelyeket azok titokban cselekesznek, éktelen dolog csak mondani is. Mindezek pedig megfeddetvén, a világosság által napvilágra jönnek” (Efézus 5:11-13).

Isten tudja, hogy a gyarló emberek nagy veszélyben vannak, mivel a kiontott vér miatt érzéketlenné és kegyetlenné válnak, különösen ezen utolsó napokban: „mivelhogy a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül” (Máté 24:12).

Sokan, akik a televízió mellett, filmek, videók és DVD-k vérontó erőszakos jelenetein nőnek fel, értelmük majdnem teljesen lebénul számtalan esetben. Van-e hát csodálkozni való azon, hogy egy ilyen generációban nagy kihívás a szelíd és kedves Jézus evangéliumával elérni az embereket? Vagy ami még

ennél is rosszabb azoknak, akiket a valós életben érintenek a jelenlegi háborúk vagy erőszak áldozataivá válnak, azoknak a borzalmas jelenetek okozta fájdalmat sokkal nehezebb kitörölniük. Csakis Isten kegyelmének segítségével lehetséges elfelejteni és az emlékezetből kitörölni az ilyen tapasztalatokat. Látva a dolgokat az Úr így szól hozzánk:

„Megrettentek a bűnösök Sionban, félelem fogja el a gazokat: ki lakhatik közülünk megemésztő tűzzel, ki lakhatik közülünk örök hősséggel? Aki igazságban jár és egyenesen beszél, aki megveti a zsarolt nyereséget, aki kezeit rázván, nem vesz ajándékot, aki fülét bedugja, hogy véres tervet ne halljon, és szemeit befogja, hogy gonoszt ne lásson” (Ésaiás 33:14,15). Természetesen nem léphetünk ki e

Engesztel, megtisztít, megbékít, megbocsát, megszentel, megkegyelmez, megigazít, megvált, kitöröl. Mindegyik szó ugyanazt a munkát fejezi ki, Isten jóindulatának elnyerését, és mindegyikhez vér szükséges.

bukott világ valóságából, de ránk van bízva a bölcs választás lehetősége, hogy milyen veszedelemnek tesszük ki önmagunkat és gyermekeinket. Ha igazán komolyan készülünk az örökkévalóságra, akkor becsukjuk szemünket, hogy ne lássunk gonoszt, és bezárjuk füleinket, hogy véres tervet ne halljunk. Így jelentenek majd biztosítékot számunkra is Ésaías csodálatos és megnyugtató szavai: „Az magaságban lakozik, kőszalak csúcsa a bástyája, kenyerét megkapja, vize el nem fogy. A királyt ékességében látják szemeid; látnak széles országot” (Ésaías 33:16,17).

Egy kivételes esemény

Jóllehet kötelességünk, hogy védjük önmagunkat amennyire csak lehetséges attól, hogy „véres tervet ne [halljunk]”, de van egy vérontásról szóló történet, amely figyelmünk központjában kell legyen – nyomós indokkal.

„Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből. Hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányn, a Krisztusén. Aki eleve el volt ugyan rendelve, a világ megalapítása előtt, megjelent pedig az idők végén ti érettetek. Akik ő általa hisztek Istenben, aki feltámasztotta őt a halálból és dicsőséget adott neki; hogy a ti hitek reménység is legyen Istenben” (1 Péter 1:18-21).

Krisztus drága vérééről szól az a megszentelt esemény, amire az örökkévalóságban való reménységünk összpontosul. „Nincsen senkiben másban idvesség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk” (ApCsel 4:12). Jézus így szólt mikor a földön járt: „Most van e világ kárhoztatása; most vettetik ki e világ fejedelme. És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonszok. Ezt pedig azért mondá, hogy megjelentse, milyen halállal kell meghalnia” (János 12:31-33).

A zsidó üdvrend jelképrendszere

A régi időkben az Istent félők már életük elején megtanultak egy alapelvet: „És csaknem minden vérrel tisztítatik meg a törvény szerint, és **vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat**” (Zsidók 9:22). Az áldozati rendszer azért lett létrehozva, hogy rámutasson az Isten Bárányának kiontott vérére, amely elvette a világ bűneit.

Isten negyven évig vezette népét a pusztában mielőtt beléphettek az Ígéret Földjére. Kivonulásuk napjáról Isten kijelentette, hogy az lesz számukra az év kezdete. Három hónappal később az Úr megjelent Mózesnek a Sínai-hegyen és felírta a Tíz Törvényt, majd adott néki további parancsolatokat is. Megmutatta neki a mennyei szentélyt (2 Mózes 25:8) és megparancsolta, hogy annak mintájára készítsen egy ugyanolyat. *Miqdash* volt a neve ennek a hordozható szent sáornak, Áronnal az első főpappal együtt. Ettől kezdve végezték a bonyolult szolgálatokat. Az Egyiptomi szolgátság idejét és a csodálatos szabadulást Isten hasonlatként használja számunkra a bűn szolgátsága és az abból való csodálatos szabadulásra.

Az első szövetség szenthelye

A szentély volt az előkép szolgálat szíve. Itt helyezte el az Úr az Ő nevét, itt nyilatkoztatta ki dicsőségét és itt érintkezett a főpappal (2 Mózes 25:8). Nem csak a sátor-templom tartozott a szentélyhez, hanem a körbekerített udvar és a szolgálatok különböző eszközei is. A papok léphettek be a valódi sátor-templom másolatába. Pál apostol az első szövetség szenthelyének

nevezi (Zsidó 9:1), ahol áldozatok és ajándékok is voltak bemutatva (Zsidók 9:9). Az első szövetség földi szentélyének papsága Lévi fiai voltak.

Az új szövetség szenthelye

Az új szövetség szenthelye nem a földön, hanem a mennyben van. Az igazi sátor-templomot, amely az új szövetség része, az Úr készítette és építette. „Krisztus pedig megjelenván, mint a jövendő javaknak főpapja, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált... sátoron keresztül” (Zsidók 9:11). Amikor felemelkedett a mennybe az Atya jobb kezéhez, akkor Ő lett „a szent helynek és amaz igazi sáornak szolgálója, amelyet az Úr és nem ember épített” (Zsidók 8:2). **Ez az új szövetségnek szolgálata** (Zsidók 8:6). A jobb szövetség mennyei szentélyének papja Isten Fia. Ő betölti Melkisédek és Áron papságát is.

Krisztus: a Bárány és a Pap

A Megváltó minden rangja nagyon kedves az ember számára: „**Istennek báránya**” (János 1:29,36), vagy „**nagy főpap**” (Zsidók 4:14). Ezen két szolgálata által emeli fel az Úr a bukott emberiséget, hogy osztozzanak vele a kegyelem és dicsőség országán. Krisztus mindörökre a Nagy Főpap a „Melkisédek rendje szerint” (Zsidók 7:17). Kinek noha nem volt őse hanem csak jogutódja.

A világ megalapítása óta a Messiás volt a megölt Bárány. Az előkép szolgálatában a bűnösnek egy bárányt kellett vinnie bűnért való áldozatként. A pap nem tudta elvégezni a szolgálatot ezen áldozat nélkül (3 Mózes 4:27-29), azon-

Ha valóban megbánjuk bűneinket, akkor olyan megbánást fogunk tanúsítani, amelyet már nem kell megbánni, és így Jézus vére képes lesz megtisztítani, kiegyesíteni bennünket valamint alkalmassá tenni a menny számára.

ban Krisztus igen, hiszen Neki változhatatlan a papsága (Zsidók 7:21,24), magasztosabb mint a Lévi fiainak és az Áron felszentelésének. Ő Önmagában tökéletes és papsága örökké megmarad, mindig él, hogy esedezzek értünk

A naponkénti szolgálat a földi szentélyben

„A naponkénti szolgálat a reggeli és az estéli égőáldozat és az aranyoltáron az édes tömjénáldozat, valamint az egyéni bűnökért való különleges áldozatok bemutatásából állt.” – *Pátriárkák és Próféták*, 309.

A népert

„Minden reggel és este egy esztendő bárányt égettek el az oltáron, és vele a kötelező ételáldozatot, amely jelképezte a nemzet naponkénti odaszentelődését Jahvénak, és jelképezte a Krisztus engesztelő véréből való állandó függőségüket.” – *Pátriárkák és Próféták*, 310.

A személyekért

„A naponkénti papi szolgálat legfontosabb része a személyekért végzett szolgálat volt. A bűnbánó bűnös áldozatát a sátor ajtajához vitte és kezét az áldozati állat fejére helyezve megvallotta bűneit, így jelképesen áthelyezte azokat önmagáról az ártatlan áldozati állatra. Azután saját kezével leolta az állatot. Az állat vérének a pap bevitté a szent helyre és a kárpit előtt elhintette. A kárpit mögött volt a frigyláda, amely a bűnös által megszegett törvényt tartalmazta. Ezzel a szertartással a bűnt a vér útján jelképesen átvitték a szentélyre. Néhány esetben a vért nem vitték be a szent helyre. A húst azután megették a papok, amiként Mózes utasította Áron fiait, amikor ezt mondta: 'néktek adta azt az Úr a gyülekezet vétkének hordozásáért'

(3 Mózés 10:17). Mindkét szertartás egyaránt a bűnös bűnének a szentélybe való átvitelét jelképezte...

A bűnáldozatokban, amelyeket az év folyamán bemutatnak, a bűnös helyett helyettes fogadtak el; az áldozati állat vére azonban nem nyújtott teljes engesztelést a bűnért. Csak eszköz volt, amellyel a bűnt átvitték a szentélybe. A vér feláldozásával a bűnös elismerte a törvény tekintélyét, megvallotta törvényszegését és kifejezte hitét abban, aki majd elveszi a világ bűneit; de ezzel még nem szabadult meg teljesen a törvény kárhóztatásától.” – *Pátriárkák és Próféták*, 312. 313.

Az évenkénti szolgálat a földi szentélyben

A hetedik hónap tizedik napján a főpap által végzett közbenjárói szolgálat különbözött attól, amit a papok végeztek a népert a

naponkénti szolgálatukban. A főpap léphetett be a Szentek Szentjében, hogy elvégezze szolgálatát az egész Izraelért, minden bűnükért, egyszer egy évben (3 Mózés 16:34,29). Engesztelés napjának vagy évenkénti szolgálatnak nevezték. Izrael közösségéért volt végzve a szolgálat a bűnök eltörlésére – egy nemzeti engesztelés volt.

Az év legfontosabb napja volt ez.

Az egész nemzet bűnéért végeztek már engesztelési szolgálatot korábban a Szentélyben, és most összegyűltek a szenthely körül miközben a főpap (2 Mózés 28) belépett a Szentek Szentjébe, hogy a templomért (3 Mózés 16:18-20,33) és a népért végezzen engesztelést, „hogy megtisztítson titeket; minden bűnötöktől megtisztultok az Úr előtt” (3 Mózés 16:30). Nem csak emlékeztető volt ez, hanem előkép is. Nem csak a pusztai tartózkodásra tekintett vissza, hanem előre a végső szabadítás nagy napjára is.

„Miután pedig [Áron] elvégezi a szenthelyért, a gyülekezet sátoráért és az oltárért való engesztelést; hozzá elő az élő bakot. És tegye Áron mind a két kezét az élő baknak fejére, és vallja meg felette Izrael fiainak minden hamisságát és minden vétkét, mindenféle bűneit: és rakja azokat a baknak fejére, azután küldje el az arravaló emberrel a pusztába. Hogy vigye el magán a bak minden ő hamisságukat kietlen földre, és hogy bocsássa el a bakot a pusztában” (3 Mózés 16:20-22).

„Mivel Sátán a bűn szerzője és közvetlen felbujtó minden bűnre, amelyek Isten Fiának halálát okozták, az igazság úgy kívánja, hogy Sátán szenvedje el a végső büntetést.” – *Pátriárkák és Próféták*, 315.

A mennyei szentélyben

A mennyei szentélyben Nagy Főpapunk saját vérével végzi az engesztelői szolgálatot értünk és mi megbocsátást nyerünk (1 Péter 2:24). Saját testével szenved bűneink miatt a kereszten (Máté 8:17; Ésaías 53:4-12), és az Atya előtt közben jár érdekünkben (1 János 2:1,2).

„Így jelképesen az áldozat vére eltávolította a bűnt a bűnbánóról, de a bűn ott maradt a szentélyben

az engesztelés napjáig.” – *Pátriárkák és Próféták*, 315.

Bűneink – jóllehet beismertük és megbántuk – a mennyei feljegyzések között maradnak (Ésaiás 65:6,7; 1 Timótheus 5:24) míg az ítéletkor ki nem törlik azokat (ApCsel 3:19).

„Az egyetlen helyes hozzáállásunk, ami megőrizhet bennünket, hogy Isten előtt elismerjük és megbánjuk bűneinket. Az érzés, hogy bűnösök vagyunk, ad számunkra Krisztusba vetett hitet. Egyedül Ő bocsáthatja meg törvényszegésünket és adhat számunkra igazságságot. Ha eljön a felüdülés ideje az Úr színeitől, akkor a bűnbánó lélek bűnei – aki Krisztus kegyelmében részesült és győzött a Bárány vére által – kitöröltetnek a mennyei feljegyzésekből és Sátánra lesznek téve, a bűnbakra, a bűn szerzőjére. Azok a bűnök soha többet nem fognak a bűnös ellen tanúskodni, hanem kitöröltetnek a könyvekből és neve bekerül az élet könyvébe.”

– *The Signs of the Times*, May 16, 1895.

A bűnért való véraldozat szimbolikusan levette a bűnbánóról a bűnt, de a szentélyben maradt az egészen az Engesztelés napjáig. Krisztus vére hasonló módon elveszi a bűnbánóról a törvény ítéletét, de nincs az rögtön eltörölve, hanem a végső engesztelésig a feljegyzések között áll a szentélyben.

„Az utolsó ítélet nagy napján a halottak ’megítéltetnek... azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint’ (Jelenések 20:12). Azután Krisztus engesztelő vére minden bűnbánó bűneit kitörli a mennyei könyvekből. Így a szentély szabaddá és megtisztítottá lesz a bűn feljegyzésétől. A földi szolgálatban az engesztelés nagy művét vagy a bűnök eltörlését ábrázolták az engesztelés napjának szolgálatai – a földi szentély megtisztítása, amelyből a bűnaldozat vérével kellett eltávolítani azokat a bűnöket, amelyek megfertőzték.

Amint a végső engesztelés alkalmával az igazak bűneit kitörlik a mennyei könyvekből és soha többé nem emlékeznek meg azokról,

és senkinek sem jut az az eszébe, úgy itt jelképesen kivitték azokat a pusztába és örökre elkülönítették a gyülekezettől.” – *Pátriárkák és Próféták*, 315.

„Amikor a főpap belépett a Szentek Szentjébe, amely azt a helyet ábrázolja ahol most a mi Főpapunk könyörög, és az engesztelő vért a kegyelem trónjára hintette, ami nélkül nem volt engesztelő áldozat bemutatva. Míg a pap közbenjárt Istennél, addig minden szív töredelemmel meghajolt és a törvényszegés megbocsátásáért esedezett.

A jelkép és valóság Krisztus halálával találkoztak egymással. A Bárányt megölték a világ bűneiért. Egyedül nagy Főpapunk hozhatta meg azt az áldozatot, ami megváltásunkra szolgál.” – *The Signs of the Times*, June 28, 1899.

A hintett vér megbecsülése

Az Engesztelés nagy napjának idejében élünk, abban az időben, amikor lelkünkben szomorkodva, bűneinket elismerve és Isten előtt megalázkodva kell állnunk, felkészülve a végső nagy küzdelemre. Ha bűneink valóban elszomorítanak bennünket, akkor elértük azt a megbánást, amit már nem kell megbánni. Pál apostol a következőképpen írja le a valódi megbánást: „Most örülök, nem azért, hogy megszorodtatok, hanem hogy megtérésre szomorodtatok meg. Mert Isten szerint szomorodtatok meg, hogy miattunk semmiben kárt ne valljatok. Mert az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez; a világ szerint való szomorúság pedig halált szerez. Mert ímé ez a ti Isten szerint való megszorodástok milyen nagy buzgóságot keltett ti bennetek, sőt védekezést, sőt bosszankodást, sőt félelmet, sőt kívánczóságot, sőt buzgóságot, sőt bosszúállást. Mindenképpen bebizonyítottátok, hogy tiszták vagytok e dologban” (2 Korinthus 7:9-11).

Az ilyenfajta megbánás jó és üdvös dolog. Bizonyítéka ez annak, ahogyan a Szentlélek munkálko-

dik az életben. Jézus így ecseteli: „És az, mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében” (János 16:8). A mély és komoly bűnbánat a bizonyítéka a Szentlélek munkájának. Elismerni Isten előtt azokat a bűnöket, amik fölött korábban talán elnéztünk vagy esetleg véletlenül követtünk el. Bocsánatot kérni egymástól a meggondolatlan viselkedésért és rossz cselekedetért, amelyekre eddig nem figyeltünk fel. Új, önzetlen törekvés és akarat lép helyébe régebbi önközpontú céljainknak – mind ezek bizonyítják, hogy az engesztelés vére szívünkre lett hintve.

Jézus drága vérenek van ereje, hogy megtisztítson, és teljes egészében megszenteljen, hogy megfeleljünk a menny számára. Ne vegyük természetesnek ezen vért. Hanem becsüljük nagyra Krisztus áldozatát és kövessük Őt a Szentek Szentjébe, hit által belépve azon tapasztalatokba, amelyet mindannyiunknak szeretne megadni.

„Mivelhogy azért atyámfiainak bizodalomunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által. Azon az úton, amelyet ő szentelt nekünk új és élő út gyanánt, a kárpit, azaz az ő teste által. És lévén nagy papunk az Isten háza felett. Járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint akiknek szívök tiszta a gonosz lelkiismerettől. És testök meg van mosva tiszta vízzel; tart-suk meg a reménységnek vallását tántoríthatatlanul, mert hű az, aki ígéretet tett. És ügyeljünk egymásra, a szeretetre és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett. El nem hagyván a magunk gyülekezetét, amiképen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget” (Zsidók 10:19-25). Ámen!

Az engesztelés nagy napja

Írta Adrian Finaru

Bevezetés

A keresztény tapasztalataim kezdete óta (miután megismertem a jelen igazságának üzenetét) nagy hatással van rám az, hogy a hívők minden év végén összejönnek egy különleges imahétre. Még nagyobb hatást gyakorolt rám az, hogy lát-szólag mindenki hitt abban, hogy már nem lesz több imahét az Úr eljövetele előtt. Meglepő, hogy az első imaheti felolvasás alkalmán óta már tizenhét másikkal voltam tanúja, ahol még mindig ugyanazokat a reménykedő kifejezéseket tapasztalom. Itt vagyok a tizenkilencedik imaheti felolvasásnál és azt kérdezem magamtól, hogy lesz-e még imahét mielőtt az Úr eljön. És ha nem, akkor hol leszek majd a jövő év végén?

Amíg a szentélyben és annak udvarán mindennapos volt a szolgálat, addig a szentek szentjében évente

csak egyszer végezték el. Azok a bűnösök, akik megbánták bűneiket minden nap elhozták ajándékaikat a szentély ajtajához. A kezüket az áldozat fejére tették és megvallották bűneiket, így szimbolizálva összes bűnük átruházását az ártatlan áldozatra. Így ment ez az év minden egyes napján. Izrael bűnei így szálltak át a szentélyre és eltávolításukhoz egy rendkívüli szolgálatra volt szükség. Évente egyszer, az engesztelés napján, lépett be a főpap a szentek szentjébe, hogy megtisztítsa a szentélyt.

A napi áldozati szertartást egész rendszerével együtt, ami a kereszt áldozatára mutatott, Isten úgy tervezte, hogy a bűnök megbocsájtása által a megváltás tervének példaként álljon. Az engesztelés napjá-

nak évenkénti szolgálata szemlélteti a megváltás tervének tetőpontját, ahogy az a végítélet napjára mutat, amikor a szentély és összes szolgálata befejeződik. Akkor majd gyökerestül kitépődik a bűn a világegyetemből, eljön az örökkévaló igazságosság és a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem a végéhez ér.

Ennek következtében, nekünk, akik a végidőkben élünk, sürgősen fontos, hogy átgondoljuk az Ótestamentumbeli engesztelés nap szertartásait, valamint ezek mostani megvalósulását.

„Részletesebben kell ismernünk az engesztelés munkáját, amely most folyik a szenthelyen. Ha szemléljük és meg is értjük ezt a komoly igazságot, akkor Krisztussal összhangban tudunk tevékenykedni, hogy népet készítsünk fel helytállni

Isten nagy napján, és siker koronázza munkánkat.” – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 418.

A zsidó engesztelési nap

Hogy teljesen megértsük ezen évenkénti szolgálat következtetését, összegeznünk kell Mózes harmadik könyvében 16:4-28-ig lejegyzett szertartásait. Az év legfontosabb munkájára való felkészülésként Áronnak le kellett vennie a mindennapi papi öltözetét, meg kellett mosdania és felvennie a különleges ruházatát, azt, amit a szentek szentjének szolgálatában kellett viselnie. Ezután gondoskodott a szükséges áldozati állatokról: egy bikát saját bűneinek áldozataként, két kecskebakot – egyiket az Úr számára, másikat hogy bűnbak legyen, és két kost, az egyiket Áronért, a másikat az emberekért égőáldozat ként.

Ezután feláldozta a bikát saját bűneiért cserébe. Mielőtt belépett a legszentebb helyre a bika vérével, füstölőt kellett gyújtania, aminek füstje beborította a kegyelem trónját és Isten kegyelméből megőrizte a haláltól.

Ezután Áron hétszer meghintette a kegyelem trónját a bika vérével. Majd sorsot vetett a két kecskebak felett, hogy eldöntse, melyik legyen az Úré és melyik a bűnbak.

Az Úrnak ajánlott kecskebakot feláldozta és a vérét bevitte a legszentebb helyre és meghintette vele a kegyelem trónját úgy, ahogy a bika vérével. Majd megtisztította a szent helyet, ahol senki más nem tartózkodhatott.

A sátron kívül, Áron végrehajtotta az engesztelést az égőáldozat oltárán, ehhez mind a bika mind a kecskebak vérét felhasználta. Aztán a második kecskebaknak szimbolikusan a fejére helyezték a nemzet bűneit és elvezették a táborból egy elhagyott helyre.

Ezután Áron levette vászon ruháját, megmosdott, felvette a mindennapi papi öltözetét és bemutatta az égőáldozatot a kosokon. Egyet magáért és családjáért, a másikat pedig a népért.

A bűnért való áldozat kövérjét az

oltáron égették el, a bika és a kecskebak maradványait a táboron kívülre vitték elégetni. Azoknak, akik tisztátalanok lettek azon állatok érintésétől, amelyekre Áron vagy az emberek bűnét helyezték, meg kellett mosdaniuk mielőtt visszatértek volna a táborba.

Az engesztelés napjának napnyugtájára, az összes bűn eltávozott az „elkülönítés földjére” és csak hamu maradt belőlük emlékeztetőül. Ez volt azon mennyei munkának a szimbóluma, amely arra hivatott, hogy a valaha élt összes emberi lélek sorsa felett döntsön.

A jelenkori engesztelési nap

„És monda nékem [Gábiel angyal Dániel prófétának]: Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága [angolban – megtisztítatik a szentély]” (Dániel 8:14).

Ez a prófétai utalás a jelenkori engesztelési nap munkájára, a szentély megtisztítására, ami a 2300 prófétai nap letelte után vette kezdetét 1844-ben, amikor Krisztus belépett a mennyei szentély legszentebb helyére, hogy befejezze az engesztelés munkáját és előkészítse eljövételét.

A szentély páratlan üzenete az advent nép számára látomás és ihletés formájában tárult fel. A Laodiczeai gyülekezeti időszakban voltak olyan vallási vezetők, akik ellenszegültek az üzenetnek, de még azok között is akadtak olyanok, akiknek támogatni kellett volna azt. Veszély rejlik mind az üzenet támadásában, mind abban, ha hatását veszti, mivel elhanyagolják a rajta való elmélkedést, és a családokban, gyülekezetekben való gyakori tanítását. Gyermekünk még ha fiatalok is, de meg kell velük ismertetni Krisztus munkáját, hiszen hamarosan lehet, hogy ők hirdetik majd „nagy szóval” azt.

A zsidó engesztelési napon, Izrael népének sorsa a főpap munkájától függött. A naponkénti áldozatokat bűneik megbocsájtásáért hozták ama bizodalommal, hogy a kilencedik hónap tizedik napján a képviselőjük munkája által bűneik eltöröltetnek.

Az engesztelés napjának munkája a mennyei szentek szentjében szimbolizálja, hogy Jézus közbenjárása, a bűnbánó bűnösökért, a végső stádiumába érkezett. Egyetlen Főpapunkba vetett hittel és reménnyel valljuk meg mindennapi bűneinket és várjuk a napot, amikor befejezi a megtisztítás munkáját bennünk és megmentésre érdemesnek nyilvánít minket.

Ígéreteinek és tökéletes példájának ismeretében „Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül” (Zsidók 4:16).

Az engesztelés nem a kereszten teljesedett be

Amikor Jézus meghalt a kereszten, mindenkinek megbocsájtást ígért, aki hisz Benne, de a megbocsájtott bűnök nem töröltettek el. Benne maradtak a feljegyzések könyvében, a végső ítéletre várva. A naponkénti áldozatok bemutatása szemléltette, ahogyan Jézus vére által lettek a bűnök átvive a mennyei szentélybe, ahol ottmaradnak a végső engesztelésig.

„Krisztus vére megszabadította a bűnbánó bűnöst a törvény kárhovatásától, de a bűnt nem törölte el. A bűn feljegyezve áll a szentélyben a végső engesztelésig. Így jelképesen az áldozat vére eltávolította a bűnt a bűnbánóról, de a bűn ott maradt a szentélyben az engesztelés napjáig.” – *Pátriárkák és Próféták*, 315.

A bűnbak

Az engesztelés napján, a bűnök teljes eltávolítása a szentélyről, azok beismerése a bűnbak feje fölött, és a pusztába való elküldése azt szimbolizálta, hogy soha nem térnek vissza a táborba.

Az árnyék szolgálatban, az engesztelés napján, miután a főpap befejezte a szentélyben való munkáját, előjött magával hozva Izrael összes bűnét és a bűnbak fejére helyezte azt. Amikor a Főpapunk befejezi munkáját a mennyei szentélyben, az igazak összes bűnét Sá-

tánnak, a bűn felbujtójának, fejére helyezi. Aztán Sátánt a sivar földön hagyja ezer esztendeig. Ez idő lejártá után szabad lesz egy időre, majd az utolsó nap tüzei örökre elnyelik.

Az előkép szolgálatában, miután a főpap a bűnbak fejére helyezte Izrael bűneit, levetette azon ruháit, amiket a szentélyben való ténykedése alatt viselt és másikat vett fel, amiben megkezdte a munkát az udvaron. Amikor Krisztus befejezi a munkáját a mennyei szentélyben nem a papi, hanem királyi köntösét fogja viselni. Többé már nem fog megmenteni, de megjutalmaz mindenkit azon döntései szerint, amelyeket a kegyelem időszakában hozott.

A gyülekezet kötelessége az engesztelés napján

„Ugyanennek a hetedik hónapnak tizedikén az engesztelés napja van: **szent gyülekezések legyen néktek, és sanyargassátok meg magatokat, és tűzáldozattal áldozatok az Úrnak. Semmi dolgot ne végezzetek azon a napon,** mert engesztelésnek napja az, hogy engesztelés legyen érettetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt.” (3 Mózes 23:27,28)

Az árnyék szolgálatban, amikor a főpap belépett a szentek szentjébe, Izrael egészének össze kellett gyűlnie a szentély körül és a legünnepélyesebb módon, lélekben megalázkodva Isten előtt, remélve bűneik bocsánatát, és hogy nem taszítottak ki a gyülekezetből. Továbbá áldozatot is kellett hozniuk, valamint áhítatos célokra szentelniük ezt a napot, és semmi világi tevékenységet nem folytathattak, ami elvonná figyelmüket eme nap emelkedettségéről.

Sokkal komolyabban kellene vennünk a jelenkori engesztelés napját, és sokkal nagyobb jelentőséget kellene adnunk annak, hogy megértsük Főpapunk munkáját, és hogy milyen kötelességeink vannak ahhoz, hogy részesüljünk az engesztelésben és ne taszítottunk ki a megváltottak gyülekezetéből.

1. Legyen egy szent

gyülekezés

Isten gyülekezete a hitben hasonlókval együtt az egyik leghatásosabb eszköze Isten kegyének, amivel jellemünk tökéletesedhet. A szentekkel való összegyűlés fontosságát nem lehet eléggé kihangsúlyozni. Amikor összegyűlünk, mint egy test, lehetőségünk nyílik Isten dicsőítésére, hogy egymást bátorítsuk, útmutatást és dorgálást kapjunk, amik segíthetnek az egyenes és keskeny ösvényen maradnunk.

Pál apostol a gyülekezetet egy sok tagból álló testhez hasonlítja és kihangsúlyozza azt a tényt, hogy ha a test egyik tagja elveszett vagy szenved, akkor az egész test szenved. Sokan azt hiszik, hogy az idő előrehaladtával egyre függetlenebbek leszünk és a szervezet fontossága kevésbé lesz szükséges. A Biblia ellenben arra tanít, hogy nem ille- ne elhagynunk a gyülekezetet: „El nem hagyván a magunk gyülekezetét... mivel látjátok, hogy ama nap közelget.” (Zsidók 10:25)

Isten embereinek gyülekezete olyan mennyei Atyánk számára, mint az édes tömjén. Isten Malakiás prófétán keresztül azt mondja, hogy akik félik az Úr szavát, azokról „emlékkönyv iraték”. (Malakiás 3:16) Maga az Úr ígérte meg, hogy jelen lesz mindenkor, amikor szeretett gyermekei a nevében összegyűlnek, bármely kevesen is legyenek. (Máté 18:20)

„Nagy veszteségünk, ha az együttes imát elhanyagoljuk, amely pedig erősítene és bátorítana bennünket Isten szolgálatában.” – Jézushoz Vezető Út, 76.

2. Sanyargassátok meg lelketeket

Az ítélet idejét éljük, amikor vagy a bűneink töröltetnek ki a szentélyből, vagy a nevünk töröltetik az élet könyvéből. Mennyire kell hát emelkedettnek lennie lelki állapotunknak? A nyomorúság idejében élünk, amikor az alázatosság- nak kellene jellemeznie életünket, a büszkeség és a könnyelműség szere- tete helyett.

„Az engesztelés idejében élünk. Ezért folyton tanulmányoznunk

kell azt a szent munkát, amelyet most Krisztus végez népéért a mennyei szentélyben. Tanítsuk meg gyermekeinket, hogy mit jelent az Engesztelés napjának előképe, s azt is, hogy ez az Isten előtti mély megalázkodás és bűnvallomás rendkívüli időszaka volt. Az engesztelés valóságos napjának is ilyennek kell lennie.” – *Bizonyságtételek, 5. kötet, 379.*

Ha valaki nem tartotta szem előtt az Isten által mutatott engesztelés napját, akkor bűneit nem olvasta a főpap a bűnbak fejére és kitzasztották Isten népéből. Hasonlóképp, az aki, a most is zajló mennyei Engesztelés napján azt hiszi, hogy Krisztus szót emel az érdekében, amíg saját maga figyelmen kívül hagyja kötelességeit, arra döbbenhet rá, hogy neve kitöröltetett az élet könyvéből.

Mint személyek, és mint gyülekezet alázatosan kell fogadnunk Krisztus tisztító munkáját és időt kell szánnunk arra, hogy mélyen magunkba nézzünk, mert a mennyei engesztelés napjának idejét éljük, ami visszafordíthatatlan eredményekkel zárul majd le.

Az engesztelés napi megpróbáló szolgálat böjttel volt összekapcsolva. Isten arra sarkalja a generációnkat, hogy sanyargassuk meg lelkünket, fékezzük étvágyunkat, azt az ételt együk, ami tiszta gondolkodást biztosít számunkra, hogy Isten kapcsolatban lehessen velünk és képesek lehessünk felfogni a lelki igazságokat.

A Megváltó különösen figyelmeztet étvágyunk szabadjára engedésének gonoszságára azokban az időkben, amikor az emberiség vizsgálata folyik és döntés születik az egyének fölött, hogy érdemesek-e az örök életre. „De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezedjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap.” (Lukács 21:34)

3. Áldozatok az Úrnak tűzben

Pál apostol arra kér, hogy másfajta áldozatot hozzunk, mint az engesztelés árnyék szolgálatában: „Kérlek

Ma Isten elvárja a földön lévő gyülekezetétől, hogy ugyanolyan hittel telve végezze el saját részét, mint amilyennel Krisztus, a Főpapunk tölti be saját szerepét a mennyei szentélyben.

azért titeket atyámfiak az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul” (Róma 12:1).

Péter apostol még tovább megy, amikor azt mondja, hogy az áldozatunkat néha tűzben és örömben kell meghoznunk. „Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek; Sőt, amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljete, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vígadózza örvendezhessete.” (1Péter 4:12,13)

Szeretett fiában Isten mindent nekünk adott. Gondoskodott megváltásunkról, nem törődve azzal, hogy ez mennyibe került Neki. Egyetlen fia szegény lett, hogy mi meggazdagodhassunk és meghalt, hogy mi élhessünk. Bűnné lett, hogy mi szentté válhassunk. Miért ne tartanánk kiváltságnak, hogy élő áldozatként mutathatjuk be gyarló, bűnös testünket?

4. Nem fogtok dolgozni

Az engesztelés napján az Izraelitáknak félre kellett tenni minden munkát, gondolataikat Istennek kellett szentelni és szolgálniuk kellett az Urat. Isten munkája elsőbbséget élvezett egész nap.

Napjainkban, Sátán nem fog erőszakos támadást indítani ellenünk, nehogy felfigyeljünk rá és visszautasítsuk az eszközeit. Ehelyett legáltalánosabb módszerét használja, egyszerűen elvonja figyelmünket azokról a fontos dolgokról, amik az engesztelést biztosítanak számunkra. Miközben arról kell gondoskodnunk, hogy kielégítsük családunk és saját magunk szükségleteit, ezeknek nem szabadna átvenni az irányítást az életünk felett és elvennie azokat az értékes pillanatokat, amiket arra kellene felhasználnunk, hogy felkészüljünk az eljövendő

életre. Ez volt az Úr aggodalma a tanítványai felé, amikor azt mondta nekik: „Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk? Mert mind ezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre szükségetek van. Hanem keresséte először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.” (Máté 6:31-33)

Ne feledjük, hogy a bűnök eltörltetése a földi szentélyből a szentek szentje előtt várakozó gyülekezet hozzáállásától függött. Ma Isten elvárja a földön lévő gyülekezetétől, hogy ugyanolyan hittel telve végezze el saját részét, mint amilyennel Krisztus, a Főpapunk tölti be saját szerepét a mennyei szentélyben.

Isten jellemének igazolása

Mialatt ezen felolvasásoknak legtöbbje a mennyei Engesztelés napjával kapcsolatban a legnagyobb hangsúlyt Krisztusnak a bűnbánó bűnösökért végzet tisztító munkájára helyezi, emlékeztetnünk kell ezen cikk olvasóit, hogy Isten jellemének védelme a mindenség előtt ugyanolyan fontossággal bír.

„A megváltás tervének az ember megváltásán túl volt egy tágabb és mélyebb célja. Krisztus nemcsak ezért jött a földre; nem csupán azért, hogy e kis világ lakói úgy tekintsék isten törvényét, ahogy kell. Krisztus azért is jött, hogy a világegyetem előtt igazolja Isten jellemét.” – *Reflecting Christ*, p. 50.

A megváltás munkájának csúcspontján, a mennyei szentély megtisztítása folyamán és a benne hittel élőkön keresztül, Isten neve végül fel lesz mentve Sátán minden vadjá alól.

Újra harmónia fog uralkodni a mindenségben, amikor kijelentetik: „Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságo-

sak és igazak a te útaid, óh szentek Királya!” (Jelenések 15:3)

Összegzés

A prófétaóság lelke utalást tesz arra az érdekes tényre, hogy az angol nyelvben az „engesztelés” szó („atonement”) három szónak a kombinációjából áll (AT-ONE-MENT), ami magyarul annyit jelent, hogy egyként, egybetartóan. Az engesztelés szinonimája még a („reconcile”), ami magyarul azt jelenti, hogy „kibékítés”, „összeegyeztetés”.

Amióta a bűn először választotta szét az emberiséget és a Teremtőt, Isten vágya és terve, hogy megbékítse a világot magával és újra teremtsen az emberi fajt saját képére. A végső engesztelés napjának szolgálatait által az emberiség, végre ismét egybetartó lehet Istennel.

Amíg Jézus, mint Főpapunk, közbenjár értünk, addig minden bűnbánó bűnösnek van remény, de amikor végre előjön a szentélyből, a kegyelem ajtaja örökre bezárul. Nem lesz közbenjáró tovább. Az előképben, amikor a főpap kijött a szentélyből, befejezte az engesztelést. Amikor a Főpapunk előlép a szentélyből, kihirdeti majd: „Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltesse meg ezután is.” (Jelenések 22:11) Minden ügyet lezár az örökkévalóságig. A próbaidő véget ér.

Szeretteim, annak a gyülekezetnek a tagjai vagyunk, amelyik reszkető szívvel várja a külső udvaron, hogy a végső események kiteljesedjenek és az Engesztelés napja befejeződjön, hogy Krisztus hamarosan visszatérjen és hazavigyen bennünket. Amíg a kegyelem még hosszabbodik, komolyan vizsgáljuk meg életünket a szentély szolgálatának fényében, valljuk meg legbensőbb bűneinket és bízzuk azok megtisztítását Főpapunk kezére, mert Ő „hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1 János 1:9)

Nézzvén Jézusra

Írta Paul Chapman

*A szenvedések és
a próbák hiányában
feltehetnénk magunknak a
kérdést, hogy jó úton járunk-e
egyáltalán, a jó harcot vívjuk-e.*

Egyszer egy kedves, idős hölgygel beszéltem, aki minden problémájáért Istent hibáztatta.

- Ha az Úr szeret engem – kérdezte – akkor miért van ennyi gondom? – Ekkor már egy ideje egyedül élt és számos problémával nézett szembe, amik nagyon megviselték. Addig jutott, hogy már abban is kételkedett, hogy Isten meghallgatja az imáit. Úgy tűnt közel áll ahhoz, hogy mindent elvessen. Átbeszéltük a dolgokat, ami után megnyugodva és önmagát összeszedve ezt mondta:

- Ne aggódjak. Tudom. Nem adhatom fel. Csak tovább kell menjek és hagyjak minden mást Istenre.

Ez a beszélgetés a Zsidókhoz írt levél 10:35-39 versekre emlékeztetett: „Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. Mert békeséges türésre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén, elnyerjétek az ígéretet. Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő és nem késik. Az igaz pedig hitből él. És aki meghátrál, abban nem gyönyörködik a lelkem. De mi nem vagyunk meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem hitéi, hogy életet nyerjünk.”

Néha azok a problémák, amelyekkel keresztény életünk során szembekeverülünk, sötét felhőkbe burkolnak és elzárják szemünk elől Isten számunkra fenntartott ígéreteit. A bizodalom megőrzése, amit Istenbe vetettünk az út elején, igazi kihívássá válik. Ne dobd el a bizodalmat, írja az apostol: „ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk” (Zsidók 3:14), akkor a fizetségünk minden képzeletünket túlszárnyalja majd. A mennybe vezető ösvény végén csodálatos jutalom vár ránk, megtiszteltetés, halhatatlanság és az örök élet. De az apostol emlékeztet arra, hogy türelmesnek kell lennünk, amíg ezek az ígérek megvalósulnak. A türelem pedig nem egy olyan valami, amit könnyen megszerezhetünk. Igazából éppen ez az oka annak, hogy annyi próbát kell kiállnunk. Jakab rávilágít arra az igazságra, hogy a türelem a „[mi] hit[ünk]nek megpróbáltatása” (Jakab 1:3) árán fejlődik. Ha nem lennének próbatételek, akkor nem fejlődne ki bennünk az a türelem, ami szükséges ahhoz, hogy meg tudjuk tartani Istenbe vetett bizodalunkat az út végéig. Csak

hittel teli étellel leszünk képesek kiállni a ránk váró próbatételeket. Problémáink mindig is lesznek, de nem engedhetjük meg, hogy visszahúzzanak. Olyan hittel kell előre haladnunk, amelynek eredményeképpen lelkünk megmenekül.

Hogy segítse utunkat, a Zsidókhoz írt levél 11. fejezete meghatározza, hogy milyen hitre van szükségünk. Itt az apostol felsorolja a hit csodálatos hőseit, lenyűgöző képet festve arról, hogy mit jelent hittel élni a megpróbáltatások ellenében. Ezeket a hősokeket, a bizonyságok nagy fellegének nevezi – bizonyságoknak, amelyeknek arra kellene ösztönöznie mindnyájunkat, hogy „félretéve minden akadályt és a megkönyörítő bünt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőtér.” (Zsidók 12:1)

A küzdőtér megfutása

A keresztény élet egy verseny. De mit is jelent ez? A görögök „*agone*” szava, amiből az agónia [gyötrődés] szavunk származik, versenyt jelent. Ennek ismeretében elgondolkozhatunk azon, hogy mit is jelent „versenyezni”? A versenyhez hozzá tartozik az igyekezet, az önmegtartóztatás és olykor jelentős szenvedés. Máshol a szót „küzdelemnek” vagy „harcnak” fordítják. Eredetileg egy olyan helyet jelentett, ahol viaskodásra gyűltek össze, de idővel a verseny helyszíne lett. A kifejezés az ókori görög és római küzdelmekre utal, amelyek megnyeréséhez hatalmas erőfeszítés, fájdalom és szenvedés kellett. Ez segít megérteni, hogy saját versenyünk sem egy egyszerű dolog, erőfeszítést, fájdalmat és szenvedést jelent számunkra. De ezt a harcot nem egy megtestesült ellenféllel vívjuk, hanem önmagunk és a bűn ellen. „A legnagyobb csata, amit valaha is megvívhatunk.” – *Bizonyságtételek*, 3. kötet, 106. Pál apostol úgy nevezi, mint „a hitnek szép harcza” (1 Timótheus 6:12).

„A keresztény élet hadviselés. Pál írja, hogy a hit harcát harcolva fejedelemségek és hatalmasságok ellen viaskodott. Majd kijelenti: 'A bűn ellen vívott harcban még nem álltok ellen véretek ontásáig.' (Zsidók 12:4) Igen, manapság melegengetik és mentegetik a bünt. A Lélek éles kardja, Isten ígéje nem hasít elevenükig. A vallás változott

volna meg? Elült volna Sátán Istennel szembeni ellenségeskedése? A vallásos élet valamikor nagy nehézségeket jelentett és lemondást követelt. Ma mindent nagyon könnyűvé tesznek. S miért van ez így? Mert Isten hitvalló népe megalkuszik a sötétség hatalmasságaival.” – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 161.

Mindezek ismeretében megköszönhetjük Istennek a szenvedéseket és a próbákat, amiket ránk mér. Ezek hiányában feltehetnénk magunknak a kérdést, hogy jó úton járunk-e egyáltalán, a jó harcot vívjuk-e. Ezért mondja Pál apostol, hogy „felettből való az én örömem minden mi nyomorúságunk mellett” (2 Korinthus 7:4). Sose hagyjátok hát, hogy a megpróbáltatások eltérítsenek a helyes útról. Amikor a feladás gondolata megkísért minket, akkor szánjunk egy kis időt arra, hogy megvizsgáljuk azok életét, akik előttünk jártak – a bizonyságok nagy fellegét, amire a Zsidók 11. fejezetében utal a próféta. Ha ezek önmagukban nem lennének elegek, hogy az út végigjárására buzdítsanak, az apostol rámutat ösztönzésünk végső forrására: „Nézzvén a hitnek fejedelmére [angolban – hitünknek szerzőjére] és bevégezőjére Jézusra” (Zsidók 12:2). Ebben a versenyben, vagy küzdelemben, senki sem tapasztalt nagyobb fokú szenvedést és gyötrődést, mint a Megváltó. Mindazokért az örömeikért, amik előtte álltak, Jézus kiállta a keresztet, semmibe véve annak szégyenét és most Isten jobb keze mellett áll készen arra, hogy segítsen rajtunk. Hogy ezt megtegye Jézus alávetette magát az emberi természetnek, legyengülve és esendőn. Erőtlenséggel körülvéve megtapasztalhatta azt a szenvedést, amit a megpróbáltatások és a kísértések okoznak.

Amikor legközelebb arra gondolunk, hogy milyen nehéz kiállni azt, ami osztályrészül jutott, csak nézzünk Jézusra. Gondoltuk-e már azt, hogy nehéz a kereszt, amit cipelnünk kell? Egyikünké sem nehezebb, mint Krisztus keresztje volt. Gondoltuk-e már azt, hogy hatalmasak a próbatételek, amiket ki kell állnunk? Egyikünké sem nagyobb, mint Krisztuséi voltak. Gondoltuk-e már arra, hogy közel ellenállhatatlan kísértéseknek kell

ellenállunk? Egyik sem ellenállhatatlanabb, mint amiknek Jézusnak kellett ellenállni. Hogy milyen hatalmasak is voltak a próbatételei?

„Krisztus valóságos kísértésnek volt kitéve. Próbatétele, mint szabad egyénre hárult rá, aki engedhetett volna Sátán kísértéseinek és keresztelkedhetett volna Isten szándékát. Ha ez nem így volna, ha nem bukhatott volna el, akkor nem kísértethetett volna meg mindenben az emberi családhoz hasonlatosan. Krisztus kísértései és az általuk okozott szenvedések egyenes arányban álltak fenség és büntelen jellemével. De Krisztus az Atyjához fordul minden nehézség idején. A végig is ellent állt abban az órában, amikor az erkölcsi bukástól való félelem halálfélelemmel párosult. Amikor lelki gyötrelmében leborult a Gecsemáné kertjében, a pórusain áthatoló vércseppek nedvesítették be a föld porát. Erős kiáltás és könnyhullatás között imádkozott, és az Atya meghallgatta könyörgését. Isten megerősítette Őt, mint ahogyan mindazokat megerősíti, akik önmagukat megalázva a szövetségű Isten kezébe vetik önmagukat testileg, lelkileg.” – *The Youth's Instructor, October 26, 1899.*

Jézus legyőzte mindazt a próbát és kísértést ugyanazzal a gyarló természettel, mint ami neked és nekem is van, ezért tudja, hogy milyen segítségre van szükségünk, hogy mi is győzhessünk a próbákban és kísértésekben (Zsidók 2:18). Amikor nyomasztó a próbatételeink ránk nehezedő súlya, akkor nézzünk Jézusra. Mert még végig nem álltunk ellen, tusakodván a bűn ellen. Azonban Krisztus igen. Nem úgy, mint Krisztuséban. Akit megindíthatnak, mint Főpapunkat, a gyengeségünkben fakadó érzéseink. Ő a kegyelem trónja előtt áll, készen arra, hogy a szükség idején kegyelmet küldjön megsegítésünkre.

Jézusra nézve az apostol emlékeztet arra, hogy Jézus a „hitünknek szerzője és bevezetője”. Mint hitünknek szerzője, vagy okozója, Jézus csodálatos példát hagyott ránk a provokáció ellenében tanúsított türelemből, az arroganciával és

a büszkeséggel szemben mutatott alázatosságból, a gyűlöletre és gyalázkodásra viszonzásul adott jóakarattal. Számíthatunk-e ennél kevessebbre a saját utunk alatt? „Krisztus élete – a jászoltól a keresztségig – önmegtagadásra, a szenvedésben való részvételre hív.” – *Jézus Élete, 39.*

Ezen „hívás” fényében engedjétek meg, hogy megosszak veletek két rövid, de ösztönző mondatot a Jézus Élete című könyvből:

„Kicsiny korától egyetlen célja volt: mások áldására élni.” – *Jézus Élete, 50.* Ez a cél vezérelte élete során, semmi más nem számított. Önmaga próbatételei és szenvedései sem tántorították el ettől a céltől. A vétkezők megtagadták Őt – kigúnyolták, meggyalázták, becsmérelték és megszégyenítették – de mindezeket a sértéseket kiállva csak áldással felelt nekik. Életének minden cselekedete mások áldására volt – a süketnémák, vakok, betegek és a bénák meggyógyítása, az éhezők táplálása, a halottak feltámasztása, imái a tanítványaiért és mindazokért, akik hisznek benne. Végezetül a kereszten függve és bűneink súlyosan ránehezedve – összetörte benne az életet, olyan szenvedést okozva, amelyet soha senki nem tud megérteni – utolsó gondolatai is mások jóléte volt. Élete céljának beteljesítéséért hangoztak el azok a szavak, amiket a lábainál álló édesanyjának és a mellette függő tolvajnak mondott, de még a gyilkosaiért elmondott imája is: „Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek.” (Lukács 23:34) „Mások áldására élni.” Semmi nem tántorította el ettől a céltől. Utolsó cselekedetével elérte ezt a célt, valamint annak végleges megvalósulását az új szövetség megerősítésében: „és megáldatnak te benned a föld minden nemzetségei” (1 Mózses 12:3). Életének feláldozásával, mint a bűnnek váltságdíjával, az új szövetségnek áldásai mindenki számára elérhetőek, mind zsidóknak és nem zsidóknak, mind férfiaknak és nőknek. Ezzel a tettel egy mindenki számára elérhető Új és Élő utat biztosított Istenhez, Önmagán

keresztül.

Eltúrta a keresztet, de nem csak a fizikai szenvedést: „Mert [Krisztust] azt, aki bűnt nem ismert, [Isten] bűnné tette értünk” (2 Korinthus 5:21). Hihetetlen szellemi gyötrelmet, amit bűneink súlya okozott, nyomasztotta elméjét. Ésaías megjósolta: „És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért” (Ésaías 53:5). Ez a prófécia beteljesült a Gecsemáné kertjétől a keresztségig. „Isten bűn miatti haragjának a tudata összetörte benne az életet.” – *Jézus Élete, 593.*

De még ennél is nagyobb szenvedést okozott számára Atyja jelenlétének hiánya. Isten örökkévaló Fia először tapasztalta meg, hogy milyen Atyjától elválasztva létezni. Ez már túl sok volt ahhoz, hogy elviselje!

„Volt-e valaha olyan szenvedés és mérhetetlen szomorúság, mint amelyet a haldokló Üdvözítő elviselt? Atyja súlyos nehezítésének a tudata tette ennyire keserűvé a kelyhet. Nem a testi szenvedés vetett véget olyan gyorsan Krisztus életének a kereszten, hanem a világ bűneinek elviselhetetlen súlya és Atyja haragjának tudata. Az Atya dicsősége és fönntartó jelenléte magára hagyta Őt s a kétségbeesés sötétjének megsemmisítő terhe nyomorította halálra, az préselte ki sápadt, reszkető ajkáról a kiáltást: 'Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?'

Jézus az Atyával együtt teremtette meg a világot. Isten Fiának kínos gyötrelmei láttán kizárólag az elvakult és félrevezetett emberek maradtak érzéketlenek. A két főpap és a vének egyre ócsárolták Isten szeretett Fiát haláltusájának gyötrelmében. Pedig a néma természet együtt érzett vele, siratta el-

„Megfosztva a diadal csillogó reménységétől és a bizonyosságtól, mely majd az övé lesz, hangos szóval kiáltja: 'Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet.'”

vérző, haldokló teremtőjét. A föld egyre remeg. A nap nem hajlandó tanúja lenni a jelenetnek. Az ég elsötétedik. Az angyalok mindaddig tanúi voltak a szenvedésnek, amíg csak nézni bírták, majd elrejtették arcukat a borzalmas látvány elől. Krisztus haldoklik. Kétségbeesés környékezi! Atyjának jóváhagyó mosolya elkomorodott, s még az angyaloknak sem szabad enyhíteni a borzalmas óra sötéttségén. Csak megdöbbenve szemlélhették szeretett parancsnokukat, a menny főnségését, amint elszenvedi azt a büntetést, ami az embernek járt volna az Atya törvényének megszegéséért.” – *Bizonyságtételek, 2. kötet, 209.*

„Békességünknek büntetése rajta van” (Ésaiás 53:5). Nehéz megértenünk, hogy az Örökkévaló Atya, hogyan tudott így bánni a Fiával. De ez nem a gyűlölködő apa, jogtalan büntetése volt. A büntetés, amit Jézus kapott szükséges volt a megváltásunkhoz.

„Ámbár Fiú, megtanulta azokból, amiket szenvedett, az engedelmisséget” (Zsidók 5:8). Az engedelmisség ösvénye Krisztus számára rengeteg próbát és megpróbáltatást tartalmazott, többet, mint amennyit nekünk valaha is el kellene viselnünk. Ezek a próbatételek jelentették Jézus számára azt a büntetést, amit azért kellett elszenvednie, hogy békét hozhasson nekünk. Semmi olyannal nem kellett Krisztusnak szembesülnie, amit ne Atyja engedett volna meg. Minden azért történt, hogy megbékélhessünk Istennel. Krisztus követője számára az engedelmisség útja fegyelemre és béketűrésre való elhívást is jelent. Ahogyan egy szerető apa megbünteti fiát, mert szereti és törődik vele, úgy Mennyei Atyánk is büntet vagy fegyelmez minket. Ez a fegyelmezés szükséges ahhoz, hogy az igazságosság békességes gyümölcseit teremjük.

Sajnos a próbák sokakat arra indítanak, hogy kételkedjenek Isten gondviselésében és szeretetében. Jézus sem volt kivétel. „Kétségek gyötörték ekkor Istennek haldokló Fiát. Nem látott semmit a sír kapuin túl. Ragyogó reménység nem tárta most elé, hogy majd győztesként fog kilépni a sírból, sem azt, hogy az Atya elfogadta az áldozatát. A világ bűnének teljes borzalma nehezedett

az elképzelhető legnagyobb súllyal az Isten Fiára. Csak annyit tudott ebben a hallatlan sötéttségben, hogy az Atya gyűlöli a bűnt, s hogy a bűn büntetése a halál. Az a félelem kísértette, hogy a bűn annyira sértő az Atya szemében, hogy nem tud majd megbékülni a Fiával. Az a borzalmas kísértés, hogy az Atya örökre elhagyta őt, ez kényszerítette ki belőle a kereszten az átható kiáltást: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” – *Bizonyságtételek, 2. kötet, 209. 210.*

Hány ember kiáltott már fel így? Ha te is ezek közé tartozol kedves olvasó, akkor ne feledd, hogy nem vagy egyedül. Még a Megváltónk is érezte magát elhagyatva. Az utolsó nagy megpróbáltatása végsőkéig megpróbálta Istenbe vetett bizalmát. „Krisztus halálgyötrelme közepette megremegett benne a hit és remény, mert Isten visszavonta tőle a bizonyosságot – amely mindaddig elkísérte szeretett Fiát – hogy jóváhagyja és elfogadja Őt.” – *Bizonyságtételek, 2. kötet, 210.*

Ezen tapasztalatok fényében Jézus hagyott egy leckét számunkra. Mire számíthatott ezalatt a szörnyű próbatétel alatt, úgy hogy nem volt bizonyos abban, hogy Isten elfogadja. „A világ Megváltója ekkor azokra a bizonyítékokra támaszkodott, melyek előzőleg erősítették; hogy Atyja elfogadta munkásságát és örömeit lelte pályafutásában.” – *Bizonyságtételek, 2. kötet, 210.* Mik voltak ezek a bizonyítékok? Azok a múltbéli tapasztalatok, amikor Atyja kijelentette: „Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm.” (Máté 3:17) Ez és más bizonyítékok, Isten pártoló szavai segítettek Jézusnak abban, hogy rendíthetetlen maradjon a végsőkéig.

„Halálkínjában, amikor kilehelte drága életét, **csakis a hit segítségével** bizakodott abban, akinek mindig is boldogan engedelmeskedett. Nem vigasztalják sem jobbról, sem balról a reménység ragyogó sugarai. Mindent elnyelt a nyomasztó sötéttség. Az ijesztő homályban, melyet a szánakozó természet is megérezett, a megváltó az utolsó cseppig, de még az üledékét is kiüríti a titokzatos pohárnak. Megfosztva a diadal csillogó reménységétől és a bizonyosságtól, mely majd az övé lesz, hangos szóval kiáltja: 'Atyám, kezdedbe

ajánlom lelkemet.' (Lukács 23:46) Ismeri Atyja jellemét, igazi voltát, könyörületét, megingathatatlan szeretetét, ezért ráhagyatkozva, kezére adja magát.” – *Bizonyságtételek, 2. kötet, 210. 211.*

Ezzel a cselekedetével Jézus megpecsételte az új szövetséget. Napjainkban mindenkinek felajánlja eme szövetség áldását, aki hisz benne. Az ősi Izrael elmulasztotta ezt az áldást, mivel hitetlenek voltak. Felláztak a fegyelmezés és a büntetés ellen, aminek Isten alávetette őket. Veszélyben vagyunk, ha ahelyett, hogy elfogadnánk a próbatételeket és a fegyelmezéseket, amiket szerető Mennyei Atyánk mér ránk, mivel szükségesek a fejlődésünk érdekében, ugyanúgy fellázadunk ellene. Emlékezzünk arra, hogy Jézus élete egy felhívás „az Ő szenvedéseiben való részesülésemre”. A mi életünk is olyan kell legyen, mint az Ővé.

„Mert arra hívatatok el; hiszen Krisztus is szenvedett értetetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek. Aki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtatott. Aki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött; hanem hagyta az igazságosan ítélőre. Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg.” (1 Péter 2:21-24)

Kedves olvasó, hogy mit is kellene csinálnod, ha Istenbe vetted hited és reményed meginog? Nézz Jézusra és tedd azt, amit Ő tett. Nézz vissza addig, amikor utoljára láttad a fényt, amikor utoljára voltál bizonyos Isten feléd tanúsított elfogadásában és helyeslésében. Ezt tette Jézus. Ezért volt képes kitartani a végsőkéig, és bízni Istenben, amikor semmi másra nem számíthatott csak Isten szavainak ígéretében. Ez jelenti hit által élni. Ez a Jézus hite. Mint a hitednek bevégezője – vagy 'tökéletesítője' – Jézus állandó munkában van, hogy ugyanezt a hitet benned is kibontakoztassa. Ez az a hit, ami mindannyiunknak kell, ha ki akarunk tartani a végsőkéig. „Itt van a szenteknek békességes türése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!” (Jelenések 14:12)

Akiért Harcol az Ég

Akiért harcol az ég,
Te érted, emberért.
Nem vagy nékem közömbös,
Bár szíved tudom, csökönyös.

Szeretném, ha velem élnél.
Többet érsz nekem a Mennynél.
Te érted szállnak az angyalok,
Zengnek az Atyához dicshimnuszok.

Nem érdemled meg, de szeretlek,
Amíg élsz, harcolok érted.
Sírok, ha kell s könyörgök,
Tiéd a Menny, amely örök.

Harcolsz velem, ellenem fordulsz,
Mégis bánatodban könnyre csordulsz.
Te érted harcol az ég,
Büszke, bűnös emberért.

Nekem szomorú a halál,
A bú, a gyász, bánatommá vált.
Ó hogy harcolok most érted,
Értsd meg, könyörgöm, értsd meg!

Bánatomban a szívem hasad meg,
Mert nem értetted meg a szeretetet.
Te érted harcol most az ég,
Azért, hogy az enyém légy.

Bánatomban a szívem hasad meg,
Amiért elveted a szeretetemet.
Ó gyarló ember, kire száz angyal figyel,
Kérlek, értsd meg a titkot:
Veled szeretném leélni az örök életemet.